

Đương BT Gặp Gỡ BL

Contents

Đương BT Gặp Gỡ BL	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23

Đương BT Gặp Gỡ BL

Giới thiệu

Thể Loại: hiện đại, hài, nhất thụ nhất công, ngắnQuyển này không chỉ do hư cấu, một phần là thật không giả, có thể tin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-bt-gap-go-bl>

1. Chương 1

Quyển này không chỉ do hư cấu, một phần là thật không giả, có thể tin cũng có thể không tin, nếu như có phụ họa, chỉ là trùng hợp.

Rồi rồi rồi ~ Ngẫu nhiên phải đi làm... Thấm thoát, cơm đưa đến miệng nhiều năm như vậy, con một gạo rớt cuộc cũng phải động tay động chân >-<, ngày="” hôm="” nay="” cuối="” cùng="” phải="” đi="” làm="”>

Người hỏi tự nhiên đi làm cái gì? Ha ha! Nói cho người biết cũng được, đương nhiên là làm gia sư! Giới lắm phải không!! Sao chứ... Chuyện này không có gì ly kỳ? Hừ, bỗng nhiên đi làm gia sư ngoại ngữ cho người ta đó! Ngoại ngữ a ngoại ngữ, tuy không phải là ngôn ngữ ngoài hành tinh, nhưng đối với ta đây, loại người suốt X cấp liền (thỉnh tự mình tưởng tượng ~) đều không lên lớp nổi, cư nhiên cũng đi dạy kèm cho học sinh cấp ba người ta, quả thực là dạy hư người không biết một mồi, kéo người xuống nước, hồ đồ nhận đệ tử, gà giảng cho vịt nghe mà. Người hỏi vì sao tự nhiên lại nhận được phần công việc này? Ha ha a, đương nhiên là nhờ người quen giới thiệu rồi, cái gọi là người quen giới thiệu chính là giới thiệu hấn xuất tiền, giới thiệu ta cầm tiền của người quen hai bên. Hiểu rồi chứ?

Bất quá trước khi ngẫu nhiên vẫn là giới thiệu thân phận của mình một chút được rồi. Mộc Mộc, nữ, học

vẫn dù không thể nói là giỏi, tốt xấu gì cũng biết làm toán không sai; tài hoa dù không thể nói là cái gì cũng thạo, nhưng cũng là quyết tâm hướng tới cảnh giới “thạo” kia, gia sản dù không thể nói là có năm sáu em xe, bất quá cũng tới ba bốn chiếc ~~ người không quen gọi là thiên sứ, người quen gọi là yêu quái, thậm chí thoát, bởi vì ta đây là một loại sinh vật tiến hóa phi thường triệt để, phi thường BT. Nghe kỹ chưa, ta là – đồng – nhân – nữ, cấp bậc cốt khô.

(Thiết, có tiếng huyết sáo từ phía sau, cà chua với trứng thối, ~~KAO, sao các người ném ta những thứ này, còn có thể đem về làm trứng sốt cà chua a!) =))))))

Lại nói sinh vật như ta chắc chắn là một tiểu P bình thường ở ven đường, con của loại đồng nghiệp nữ kia a. Ba tuổi xem manga. Năm tuổi đọc đam mỹ. Mười tuổi trở thành quán quân trong một cuộc thi COSPLAY quy mô lớn. Mười hai tuổi trở thành một trong những người thành lập hội đam mỹ lớn nhất trong nước. Mười bốn tuổi, một khóc hai nháo ba thất cổ uy hiếp, liền được đi Nhật Bản một chuyến, suýt chút nữa khiến cả nhà phải táng gia bại sản vì mua về một đồng toàn bản gốc của manga, CD, OVA, thậm chí còn đem một số tiền lớn để đổi lấy tấm ảnh ngọc có chữ kí của đại nhân XXX – siêu sao giới đam mỹ. Mười lăm tuổi ẩn danh trở thành tác giả trên mạng, chuyên môn viết tiểu thuyết BL, đăng liên tục hơn 180 hồi, chỉ vì nước mắt và oanh tạc của cả vạn người mà đến nay vẫn chưa có chung chương. Mười tám tuổi ở trường học đã trở thành thần long nhất tộc, mỗi ngày nếu không phải online lên mạng thì lui tới GAY BAR, thường xuyên cùng các đồng chí (đồng chí đây là các bạn đồng tính a ^^) danh nhân (tay chơi ^^) xúm lại trên mạng cùng nháo. Đến bây giờ hai mươi tuổi (cái gì, người nói không phải 20, á này, hơn 20 cũng phải nói là 20, biết chưa!!) ta bắt đầu tu tâm dưỡng tính học làm trò ngoan, ta đã chán ghét những trò chơi vượt quá giới hạn nhưng không có sáng ý, ta đã tu luyện đến cấp bậc cốt khô rồi, người còn muốn ta thế nào nữa, chẳng lẽ ngay cả cốt cách cũng không giữ được luôn sao?

Cho nên hôm nay đi làm là đã chuẩn bị chu đáo rồi, khoan nói đến chuyện ra dáng chuyên nghiệp, tốt xấu gì cũng phải để cho người khác vừa nhìn đã thấy ta là một sinh viên phẩm chất tốt đẹp, mái tóc nhuộm 7788 cũng thành thành thật thật cột lên cao, bình thường mang kính sát tròng đổi thành kính mắt gọng đen, hảo tử ra là một người yêu thích học tập (hoàn hảo là cận thị thật, ăn, nhờ phúc mỗi ngày 7 – 8 tiếng đồng hồ dạo trên mạng ~~), trong tay đã sẵn bút ký ngoại ngữ ghi chép được từ lúc chào đời tới nay mang đến cho hân, tuy là hơi mỏng, chỉ có ba trang giấy...

Knock knock knock... nhẹ nhàng gõ cửa, ra vẻ có tổ chức, cười không lộ răng, ra vẻ có giáo dục, thanh âm dịu dàng như tơ... ra vẻ hơi nhút nhát, sợ bị hấn xào.

“Không lạ ——“ cửa theo tiếng mà mở, “Đến rồi sao...”

A a a ~~ thanh âm hảo khả ái! Vừa nhìn, oa oa oa... một... nam hài tử hảo khả ái a!

Da dẻ mịn màng, lông mi thật dài, mái tóc phía trước đơn giản, phía sau được cắt gọn gàng, mũi thẳng mà cao ngất, vóc người thon dài mà không mất đi vẻ cân xứng, khuôn mặt tuấn tú mà không mất đi anh khí, khí chất lồi lạc mà không mất đi sự nhẹ nhàng khoan thai... Quả thực là tiểu thụ đẹp nhất mà!!! (bắt đầu nuốt nước miếng, cầm máu mũi... Bản tính đồng nghiệp nữ lại rục rịch

)

Ta nhần, ta nhần, ta nhần nhần nhần

đây chính là lần đầu tiên đi làm từ lúc chào đời đến nay a, cũng không thể lộ liễu mà bộc lộ bản tính như thế!

“Xin chào, ta hôm nay tới dạy kèm, người là...” Giả vờ trang nhã, giả vờ thực nữ, giả vờ TMD thật khó chịu.

“Ta là Châu! Xin chào!” Tiểu hài tử hảo ngoan a

~ lễ phép như thế!

“Hôm nay ba mẹ ta ra ngoài rồi, lão sư xưng hô thế nào?”

“Nga, gọi Mộc Mộc lão sư là được rồi, Châu, người học cấp ba rồi a...” Giờ vờ nghiêm túc hỏi.

“Đúng vậy a!”

“Vậy trình độ ngoại ngữ hiện tại của người thế nào?” Vẫn là lời kéo làm quen, bắt quá dạy kèm cũng phải lý giải hoàn cảnh của học sinh mới phụ đạo tốt được chứ!

“Nga, đây là thành tích học ngoại ngữ học kỳ này của ta, Mộc Mộc lão sư người xem trước một chút đi!” Châu ngoan ngoãn thân thiết đưa ra phiếu điểm.

Lần đầu tiên thi toàn quốc, ngoại ngữ 128, lần thứ hai 135, lần thứ ba, 134, lần thứ tư, 121...

Mụ mụ a

~ tuy biết rằng bài thi ngoại ngữ 150 điểm là cao nhất, nhưng tiểu hài tử này cũng quá lợi hại rồi ~~ ta thi vào trường cao đẳng cũng không có thể cao như vậy!

“Mộc Mộc lão sư, mẹ ta nói muốn ta thi đỗ bằng B, cho nên thành tích như vậy vẫn chưa đạt, còn phải để người phụ đạo nhiều hơn a!” Châu cười tà. Mồ hôi lạnh toát ra toàn thân.

Cuối cùng cũng nghĩ ra, tại sao người quen ngay cả ta một người như vậy cũng yêu cầu đến nhà dạy ngoại ngữ rồi. Rèn luyện hần chính là rèn luyện ta a a!

Bình tĩnh, hít thở sâu, hít thở sâu... Huyết áp người không được lên cao, sắc mặt người không được khó coi, chẳng qua chỉ là một tiểu hài tử, bằng tư cách đồng nghiệp nữ BT cấp cốt khôi của ta, ta phải chụp lấy mông người!

Thế nhưng... Thế lực của ta lại không tốt như ta tưởng tượng, một thân mồ hôi lạnh đổ xuống, khí lực chạy mất tiêu, ta đặt mông ngồi xuống, tay còn không tự giác đỡ trước giá sách, “Phần phạt –“ Xong, một đồng thư tịch trong giá sách thoáng cái rớt xuống dưới, ngực ngẫu chỉ có một ý niệm trong đầu: Chết chắc rồi!

Thế nhưng, thế nhưng, bỗng nhiên... thấy một tựa sách rất quen, nhãn tình sáng lên, quả thực không thể tin được, ta nhìn không được chính mình kích động, nhìn kỹ lần nữa, quả nhiên là bộ “Tuyệt đối lệ nô”.

2. Chương 2

Ta nhìn nhìn đồng manga trên mặt đất, lại ngẩng đầu định xem sắc mặt của Châu. “Tuyệt đối lệ nô” a “Tuyệt đối lệ nô”, kinh điển H văn chí tôn chí thánh trong giới đam mỹ, không phải em tiểu P nào cũng có thể tùy tiện xem được, lại càng không phải đồng nghiệp nữ, đồng nghiệp nam nào cũng có thể tùy tiện sở hữu. Thế nhưng hần – một tiểu nam sinh được ta dạy kèm, cư nhiên có bộ kinh điển này!! Ta muốn xem xem hần rốt cuộc có phản ứng thế nào, hơ hơ!

Vốn tưởng rằng có thể thấy mặt hần một trận xanh một trận trắng, nếu không tốt xấu gì cũng có thể thấy vẻ mặt hần tái đi như quả cà tím. Đương nhiên nếu được chứng kiến đỏ cam vàng lục lam chàm tím bảy sắc cầu vồng luân phiên thay đổi trên mặt thì càng thú vị hơn ~~ Vậy mà, Tiểu Châu hần cư nhiên mặt không biến sắc, tim không đập loạn (ta vẫn cho rằng câu này có vấn đề, gì mà “tim không đập loạn”! Nghe mà muốn phóng thí đi? Bắt quá nếu mọi người đều dùng “tim không đập loạn”, thì ta cũng “tim không đập loạn” là được chứ gì ~0~)*trái lại còn làm một bộ dáng đoan chính nói với ta: “A, là bạn học để quên trong đồng manga nhà ta.”

Nga? Tiểu tử này cư nhiên không phải là đồng nghiệp nam?

Không có khả năng a ~~ Bằng kinh nghiệm nhiều năm của ta cùng giác quan thứ bảy vô cùng nhạy cảm, tiểu tử này không hề ngốc nghếch, như thế nào lại không biết, không chừng chính là một tên gia hỏa siêu hạng!

Ta vờ như không chút để ý, đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi, nhẹ giọng nói: “Tiểu Châu người vẫn còn xem manga a? Tỷ tỷ đã rất lâu rồi không xem... Đây là bộ manga nào a?”

Châu bất động thanh sắc, vừa đem từng quyển từng quyển một đặt lại trên giá sách, vừa trả lời: “Ta cũng không rõ lắm, đã không đọc lâu rồi, đại khái là manga thiếu nhi, người nhất định sẽ không thấy hứng thú đâu!”

Thí, ta năm mười ba tuổi đã lật nát những bộ này, làm sao có thể không thích được!

“Vậy người cho Mộc Mộc lão sư ta xem thử đi, lão sư vẫn luôn hoài niệm về manga thiếu nhi a!” Người chơi ta, hừ, ta không biết chơi lại người chắc!

Quả nhiên, Châu cả kinh, ánh mắt nghi hoặc chăm chú nhìn ta những ba mươi giây. Ta liền giả vờ ngây thơ thuần khiết nhìn lại hắn ba mươi lăm giây.

Vòng vo tam quốc một hồi, không ngờ hắn đáp lại một câu kinh điển nhất, khiến ta hoàn toàn không thể chống đỡ: “Lão sư, chúng ta học bài đi!”

Ta mới sực nhớ, ta tới đây là để dạy học!

Dạy một đứa ngốc hiển nhiên là phải hao tâm tổn trí, nhưng dạy thiên tài càng khổ hơn. Huống hồ ta đối với ngoại ngữ vẫn còn cảm giác bị thống, tuy môn này không phải là kẻ thù không đội trời chung của ta, nhưng thành tích ta cho tới bây giờ cứ như máy bay điều hành chỉ dám lượn lờ là đà bên dưới, không thăng lên nổi. Nếu người dạy đứa ngốc, thì dù hắn ngốc nhiều một chút hay ngốc ít một chút, căn bản không khác nhau bao nhiêu. Thế nhưng nếu người dạy một thiên tài, và nếu sự tiến bộ của thiên tài liên quan đến tiền lương của người, thì cái mà ta chờ đợi không gì hơn ngoài câu nói vô cùng lịch sự sau đây: “Xin lỗi, xem ra lần sau người không cần phải đến nữa!”

Cho nên, trong suốt thời gian kèm cặp ta phải tập trung đối phó với tên tiểu tử này, bởi vì bản CD đam mỹ Nhật Bản mới nhất ta đã mượn những 800 đồng mới mua được, tên gia hỏa cho ta mượn tiền nói, “chút lòng thành thôi, vừa đủ 800, đến thời hạn mà người chưa trả, cứ đem CD đưa đây!” Ta sao có thể để một chuyện còn đáng sợ hơn cả vụ Big Bang, hơn cả truyền bá phim đen, hơn cả HIV – AIDS, hơn cả khủng bố cứ thế xảy ra?

Cho nên, ta trở hết kỹ năng của bản thân để kèm hắn. Bài tập mà tiểu tử hắn làm so với đáp án chính xác còn muốn chính xác hơn, phiên dịch câu cú so với đáp án chuẩn mực còn muốn chuẩn mực hơn, ta ngoại trừ điên cuồng lau mồ hôi khen ngợi hắn vài câu, cũng chỉ có thể rầu rĩ vạch đông vạch tây mà tìm xương trong trứng, chỉ ra một ít lỗi nhỏ nhặt không đáng, người sáng suốt vừa nhìn liền biết, nhưng Châu vẫn thành thành thật thật nghe ta giảng, rồi thành thành thật thật sửa lỗi, thực không biết trong hồ lô hắn bán được gì nữa.

Hừ, người giả ngu ta cũng giả ngu luôn!

Năm đó tại cuộc thi COSPLAY toàn quốc ta đã COS thành một tên B ngu ngốc tới cực điểm, khiến người xem nhìn không được cứ xuýt xoa khen rằng đây quả là nhân tài hiếm có, trong khung bố lại mang theo mị lực, vượt quá sức tưởng tượng của con người. Trong nhân vật B ngốc kia ẩn chứa hình tượng điên cuồng hoang dã. Tuy ta đến nay vẫn không rõ những đánh giá bình luận này có được tính là lời tán thưởng hay không, nhưng ta biết năm ấy ta ở giữa một đám người đám ngực giậm chân, ngửa mặt lên trời khóc ròng vì đã đoạt được giải quán quân của cuộc thi! Khử khử, gì chứ giả ngu thì ta là vô địch!

Này đúng là hai tiếng đồng hồ gian nan nhất trong đời ta a... Ta vô luận hồ đồ thế nào cũng đã qua được một tiếng bốn mươi lăm phút rồi... Mồ hôi cứ tuôn như thác đổ!

“Đúng rồi, Tiểu Châu người thành tích không tồi a, còn có sở thích nào khác không?” Ta bắt đầu chuyển sang nói chuyện phiếm, sở trường đáng nể nhất của ta a.

“Cũng không có gì, chỉ là thường lên mạng, viết linh tinh này nọ!” Châu ngay cả đầu cũng lười ngẩng lên.

“Viết lách, wow, vậy vòng danh (nick) của người là gì a?”

“Ma Thiên!” Vẫn không thèm nhìn ta, chỉ hồi đáp, hức hức

thật thất bại!

“Khoan đã, người là Ma Thiên?? Người thực sự là Ma Thiên??”

Trời aaaaa

Chẳng lẽ là “Ma Thiên”, người được giới đồng tính trên mạng tôn xưng là “Đệ nhất bút”? Không thể nào, không thể nào, ta không tin một tên tiểu P thế này lại chính là Ma Thiên đại nhân! Trên thế giới người có cùng tên trên mạng rất nhiều, ngay cả những cái tên kiểu “Thượng đế mắt nhân tính” cũng có cả đồng người xài, không có gì hiếm lạ (Haizzz, bởi vì bộ này vốn là quà sinh nhật tặng cho Biên Bức (con dơi) đại ca, cho nên ta ngay từ đầu đã định viết thành BT Biên Bức... có điều... Biên Bức mà “da dẻ mịn màng, lông mi thật dài, mái tóc phía trước đơn giản, phía sau được cắt gọn gàng, mũi thẳng mà cao ngất, vóc người thon dài mà không mất đi vẻ cân xứng, khuôn mặt tuấn tú mà không mất đi anh khí, khí chất lồi lạc mà không mất đi sự nhẹ nhàng khoan thai...” sao? Không dám tưởng tượng nữa... Quả thực so với ma da trong giêng còn kinh khủng hơn a! Ta chúc mừng Biên Bức thêm một tuổi nữa này, hơ~)

“À! Đúng vậy!” Châu ngẩng đầu nhìn ta một cái, như thể xác định điều gì, sau đó lại cúi xuống tiếp tục xem sách.

“Vậy người viết được những tác phẩm nào rồi?” Ta lại bắt đầu giả vờ hồ đồ, không chút hoang mang hỏi.

“À, thì cũng chỉ là vài tiểu phẩm, đăng trên vài trang web nhỏ, như là “Truyện thuyết Ma Thiên” này nọ, ít người xem, thể loại võ hiệp!”

Ra là hần viết tiểu thuyết võ hiệp!!!

Ta khi mười sáu tuổi đã biết “Ma Thiên”, hần rất được giới đồng tính trên mạng hoan nghênh, mười bảy tuổi viết văn chính là muốn so tài cùng hần, tuy rằng tự ta cũng biết những thứ ta viết đều y như tập làm văn của học sinh tiểu học, nói thế là còn vũ nhục trí tuệ của học sinh tiểu học đấy! Nhưng những thứ ta viết vẫn có những kẻ mù quáng thần kinh không bình thường lại thích nháo giống như ta tìm đọc. Khoảng thời gian đó ta từng bỏ ra sức lực của chín trâu hai hổ, tận lực chọn lọc những từ ngữ nhã nhặn, không viết những câu thô tục chửi búa, thậm chí còn liệng mạng ra vẽ mình đã đọc đủ loại thi thư, cực kỳ có giáo dục, cực kỳ có học vấn, nhưng chẳng chút tế nhị, chẳng chút đánh đá, mới được đông đảo quần chúng ủng hộ cổ vũ.

Rồi thì là, năm đó trong giới đam mỹ và giới đồng tính đã từng xảy ra cuộc chiến giữa fan của ta và fan của hần, một trận đấu võ mồm huyền ảo chưa từng có. Tuy rằng lúc đó cũng thật thỏa mãn thói ham hư vinh của ta, nhưng ta cũng biết đũa BT như ta bất quá chỉ là một đồng nghiệp nữ, còn người ta lại là BL chính hiệu a! Có vài bí ẩn, vẫn chưa xem qua, ngẫm lại, tự đứng dị thường muốn được ngông cuồng tự tại một lần nữa.

Thật không ngờ “Ma Thiên” đại nhân so với ta thần long vẫn là thần long kia, cư nhiên an vị trước mặt ta, cư nhiên lại là một nhóc tiểu P, cư nhiên còn là học sinh của ta!

Ai ai ai... Internet đúng là một thị trấn nhỏ, ta và người nguyên lai là đồng hương!

(*) Những lời in nghiêng trong ngoặc là những lời tác giả tám ~~~

3. Chương 3

Ta đang suy tính làm thế nào để Châu tự thú nhận thân phận của mình, ai ngờ tên tiểu tử này quả nhiên không hề hấp hối như đèn cạn dầu, hần liền tiên phát chế nhân đánh thẳng vào nơi yếu hại, không nhanh không chậm không lạnh không nóng nói với ta: “Mộc Mộc lão sư a, những thứ người dạy tuy đều rất đúng trọng tâm, nhưng hình như cũng rất bình thường nga...” Ngụ ý như sau: gia hỏa người chính là một tên gia sư kém cỏi, những thứ người dạy con nít ba tuổi rưỡi còn biết, mau mau cuốn gói về nhà đi!

Hừ! Ta nếu là tiểu nhân, thì người chính là ngụy quân tử. Thiên hạ dễ bị bề ngoài của người đánh lừa, này thì thành tích học tập xuất sắc, này thì tướng mạo khả ái đến thiên gia đổ kỵ nhân gia oán than, thoát nhìn

sao mà ưu tú, sao mà nhu thuận, sao mà thuần khiết... Kỳ thực bản chất giáo hoạt không hề thua kém ta chút nào. Chúng ta cũng đều năm mươi bước cười một trăm bước (1), tám lạng nửa cân thôi.

Ta cười lạnh vài tiếng, đồng nghiệp nữ cấp bậc cốt khô như ta sao có thể dễ dàng chịu thua?

“Tiểu Châu a, nick của người hình như ta từng thấy qua vài nơi a!” Ta làm bộ nhìn trần nhà lơ đãng đáp phi sở vấn. (2)

“A!” Gương mặt cao ngạo của Châu ngẩng lên, có chút hoang mang nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh nhìn ta.

“Hình như là trang XX! Ta nhớ mang máng là một trang web Gay nào đó...” Ta tiếp tục giả ngu.

“A!!” Vẻ hoang mang hiển nhiên đã tuyệt đối chiếm ưu thế, áp đảo thần thái bình tĩnh cũ kỹ trên mặt hần. Bởi theo sau chữ “A” là hai dấu chấm than, cho nên có thể biết được hần đang rối loạn tới mức nào.

Ta tiếp tục giả ngu, hơn nữa còn quyết định sẽ triệt để giả ngu tới phút cuối. “Người biết trong tiếng Anh GAY có nghĩa là gì không? Chính là vui vẻ, là xinh đẹp nga!” Nét mặt nửa ngây thơ nửa vô tội, diễn xuất tuyệt đối có thể so với đương kiêm ảnh hậu của nước Áo, nếu cho ta đóng phim, dù không thể khiến khán giả khóc trôi cả Vạn Lý Trường Thành, thì ít nhất cũng mang đến cho nền điện ảnh Trung Quốc món lợi nhuận đến 7.8 con số mỗi năm.

“Cho nên người nhất định là viết về những biểu hiện xuất sắc của đảng và nhà nước kể từ sau Cách mạng Tân Hợi tới nay, tích cực phát huy chủ nghĩa Tam Dân, trong công cuộc cải cách mở cửa thể hệ thanh niên sau này đã trưởng thành và chín chắn hơn, đời sống, tư tưởng, tình cảm hoàn toàn thích ứng với xu thế biến chuyển từng ngày của thời đại mới; nếu không thì cũng là viết về việc vận động toàn quốc triển khai kế hoạch “Giảm phụ thuộc”, tạo điều kiện thuận lợi cho thể hệ măng non được cơm no áo ấm, phát triển toàn diện cả về thể chất lẫn tinh thần, hạnh kiểm tốt, học lực giỏi. Dân tộc độc lập, dân quyền tự do, dân sinh hạnh phúc. Một lòng hướng tới lý tưởng xây dựng tổ quốc thêm giàu đẹp phồn vinh phải không?”

Ta huyền thuyên không ngừng, chẳng buồn để ý xem hần nghe hiểu được bao nhiêu, nghe rõ được mấy phần, cứ thế xỏ ra một tràng loạn thất bát tao, cuối cùng còn cực kỳ nghiêm túc đúc kết lại một câu: “Ta nói đúng quá rồi chứ gì! Hôm nào đó nhất định phải thưởng thức tuyệt phẩm của người mới được!”

“Người –“

Châu hít n ngụm lãnh khí, biểu tình như gặp phải quỷ, càng khả ái chính là khuôn mặt y như bảng màu của họa sĩ, đỏ cam vàng lục lam chàm tím luân phiên thay đổi.

Kha kha kha kha, dùng ngón chân nghĩ cũng biết người đầu không lại ta

ta cười, ta cười, ta cười cười cười!

“Người là đồng nghiệp nữ!!!” Châu cuối cùng không chịu nổi đòn khích tướng của ta (xí, người nói dùng từ “khích tướng” không thích hợp? Vậy thì dùng “đùa giỡn”, “trêu ghẹo”, “giở trò lưu manh”, được chưa!) (3) lớn tiếng nói. Không hổ là danh nhân của giới đồng tính a, gặp chuyện vẫn còn có thể bình tĩnh phân tích, quan trọng hơn là cư nhiên còn có thể trực tiếp vạch trần thân phận ta. Xem ra hần dù chưa ăn qua thịt heo cũng đã chứng kiến heo nhảy múa a

“Tại hạ chính phải! Ma Thiên đại nhân có gì chỉ giáo a?” Ta hi hi ha ha trả lời hần.

“Người người người... người... người là ai!” Châu cuối cùng cũng bắt đầu lắp bắp. Lâm vào nghịch cảnh bị vạch trần thân phận ai mà không khẩn trương ~ ha!

Nực cười, trên thế giới này đồng nghiệp nữ nhiều như vậy, người biết ta là ai sao? Tuy rằng nếu nói ra đại danh như sét đánh ngang tai của ta, nhất định sẽ thổi bay người, nhưng lúc này địch ở ngoài sáng, ta ở trong tối, ta đương nhiên phải hảo hảo lợi dụng thời cơ một phen.

“Ta chỉ là một tiểu nhân vật, đối với đại nhân luôn sùng bái như Trường Giang cuộn cuộn trải dài bất tận, bội phục như Hoàng Hà dậy sóng nhấn chìm cả đất liền... Thật không ngờ hôm nay người lại là học trò ta phụ đạo, lại đây cho ta xin chữ ký đi!” Dứt lời ta liền lôi bút vở ra, cung kính dâng tới.

Ta dám chắc nếu ánh mắt có thể giết người, thì ta nhất định đã chết hơn sáu ngàn bảy trăm tám mươi lần rồi. Thế nhưng ta vẫn chưa chết, bởi vì với lượng điện ít ỏi này của hắc, cũng chỉ đủ bật đèn thôi ~ Giết người à? Hắc hắc, qua vài năm nữa hắc nói đi!

Bất quá, màn kế tiếp không phải là hắc nhào ta quấy, liều mạng người chết ta sống. Mà là... tiểu tử này sau khi biết được thân phận của ta, cư nhiên điếc không sợ súng: “Vậy còn không mau đi rót cho ta chén trà!”

Hồ đồ! Tiểu tử này đúng là không biết sống chết mà, lão hồ ta không ra uy, người nghĩ là mèo bệnh sao?

Đang muốn phát tác, Châu lại không chút hoang mang mở miệng nói: “Ta biết người cùng lắm cũng chỉ là một đồng nghiệp nữ tép riu, tuy thừa hiểu loại sinh vật các người vô luận là xó xĩnh nào cũng mò vào, thế nhưng hôm nay bị người phát hiện ra thân phận quả thật là do một phút sơ sót của ta. Bỏ đi – ta cũng không muốn hơn thua với người, coi như người có chút hiểu biết, nghe qua tên tuổi ta!”

Nghe qua? Ta sao có thể không nghe qua? Hắc bốn tuổi Uông Quốc Chân, sáu tuổi đạo văn Dư Thu Vũ, mười hai tuổi viết phần kế tiếp cho Thủy Hử truyện, mười ba tuổi say mê anime và manga đam mỹ, trở thành thủy thần, mười bốn tuổi trở thành “Đệ nhất bút” trong giới đồng tính trên mạng, tiểu thuyết của hắc đăng liên tiếp đến 70 hồi tuy chỉ xoay quanh một nhân vật chính, thế nhưng tình tiết cực kỳ phức tạp. Ta lần nào cũng theo dõi địa chỉ IP, email, số QQ của hắc nhưng đều thất bại. Hắc tưởng hắc nắm rõ mọi việc hơn ta sao? Nguyên lai chẳng qua chỉ là một tên tiểu P ~ hắc hắc, bất quá hắc rõ ràng không hề nguyện ý bại lộ thân phận của mình, cho nên... công việc này xem ra nhất định lâu dài rồi!

“Đã vậy thì, chúng ta bàn điều kiện đi~~” Châu bình tĩnh nói!

“Điều kiện?” Nghi hoặc, ta không bức cung người chính là phúc ba đời người rồi, tiểu tử người cư nhiên còn muốn bàn điều kiện với ta? Bất quá trước mắt ta đương nhiên không thể bộc lộ khoái trá nhanh như thế, dù sao người ta vẫn là học trò của ta!

“Thứ nhất, người không được làm lộ thân phận của ta!” Điểm này không thành vấn đề, tỷ như là ta có nói cũng chả ma nào chịu tin tiểu quỷ người như vậy mà là “Đệ nhất bút” gì đó!

“Thứ hai, người nếu muốn tiếp tục dạy, không cần đem mấy thứ bút ký tư liệu loạn thất bát tao kia đến nữa, đem cho ta mấy quyển sách tham khảo ta tự xem còn có lý hơn!” Loạn thất bát tao? Những thứ này là tinh hoa của ta a! Không muốn thì thôi, đỡ tốn khí lực dạy người!

“Thứ ba, đời tư và chuyện riêng của ta người không được hóng hớt, cũng không được hỏi đến. Nếu ta có việc cần ra ngoài, người cũng phải phụ họa theo, nói với ba mẹ ta là học bù!” Tiểu tử người đúng là thông minh a, đi chơi mà còn xạo sự là học bù! Hảo, dù sao kẻ phải thi đại học cũng không phải ta!

“Nếu người đồng ý hết thì ký tên vào đây đi! Bằng không, lần sau người khỏi tới nữa!” Nói xong, Châu hệt như ảo thuật gia, từ trong ngăn tủ moi ra một tờ văn thư, ta trừng mắt liếc một cái, cư nhiên là “Hợp đồng đàm phán”! Kháo, lão tử học luật vài năm rồi cũng chưa thấy qua bản hợp đồng nào khoa trương như thế, ai vi phạm cư nhiên phải khao 15 châu ở McDonald’s, mỗi châu đều gồm có ba cái hamburger, hai ly trà sữa chocolate, năm ly kem trái cây, bốn cái cánh gà, sáu cái chân gà (uy, McDonald’s có chân gà sao?) Còn có hai chai Coca lớn không thêm đá, khoai tây chiên thì tùy tâm trạng mà gọi, không giới hạn số lượng, còn cư nhiên không lấy tương cà mà lấy tương ớt? Đương nhiên cũng có thể đổi thành sushi Nhật hoặc barbecueBrazil, đồng giá như nhau...

“Người là heo sao? Làm thế nào ăn hết nhiều thứ như vậy?” Ta một bên kinh ngạc kỳ quái bất bình phần nộ, một bên ký vào bản hiệp ước bất bình đẳng nhục mạ tổ quốc kia. Dù sao món nợ 800 đồng kia chết sống gì cũng phải trả, chỉ bằng đối phó bên này trước đã.

Châu vẽ mặt khinh bỉ: “Hừ, người đã là sinh viên năm ba, thế nào lại đi so đo với đám nhóc choai choai sôi nổi bông bột của Trung Hoa Dân Quốc như bọn ta?”

“Rắc” Ta tức đến ngứa miệng, thiếu chút nữa cắn gãy cả răng mình. Lão tử dù gì cũng cao ráo dễ nhìn, tuy không thể gọi là hoa nhường nguyệt thẹn, ít nhiều cũng được coi là hoa đán trong giới sinh viên, hơn nữa còn là một đại nhân vật hô mưa gọi gió trong giới đam mỹ, luận tài hoa, luận tướng mạo (hình như giữa nam nữ không có chuyện đo sắc với nhau nga~~?), luận BT, có điểm nào không bằng người! Hừ ~ lão tử không tin không trị được tên tiểu BL này!

(Hơ hơ, ta thật cần mẫn ~ không tính đến hiện tại thì càng cần mẫn hơn

chương tiếp theo hai nam chính sẽ xuất hiện rồi, cười lớn nào, dù sao đây cũng là ác thảo văn, dành tặng cho BT Biên Bức thích ác thảo văn và tất cả những gia hỏa BT ~)

(1) Năm mươi bước cười một trăm bước; chó chê mèo lắm lông; chuột chù chê khỉ rằng hôi – khỉ mới bảo rằng cả họ mèo thơm; lươn ngắn chê trạch dài; người chạy năm mươi bước cười người chạy một trăm bước (hai người lính khi giáp trận đều sợ hãi bỏ chạy, sau đó người chạy năm mươi bước cười người chạy một trăm bước là hèn nhất, kỳ thực cả hai đều hèn nhất, nói cho cùng là đều hèn kém mà chê cười nhau)

(2) Đáp phi sở vấn: hỏi một đằng trả lời một nẻo, ông nói gà bà nói vịt

(3) Từ bây giờ những lời tác giả nói sẽ được tô màu và in nghiêng, chúng ta không chú thích thêm dài dòng nữa ~

4. Chương 4

Ta đi dưới ánh trăng, lần theo bóng mình, sải từng bước lớn, đầu óc thông thoáng, đắc ý dào dạt mà trở về nhà (mấy từ tượng hình loạn thất bát tao này chủ yếu để miêu tả tâm tình ta lúc đó, hảo sung sướng, hảo vui vẻ, hảo sáng khoái a ~) Tuy dựa theo những điều khoản trong hợp đồng mà nói, ta chẳng hưởng lợi gì ngoài việc bị tên tiểu tử này dắt mũi...

Thế nhưng, vẫn còn một điều quan trọng nhất mà ta liệu sống liệu chết thêm vào cho bằng được, đó chính là, bên Giáp là Châu trước hết phải đóng học phí cho bên Ất là Mộc Mộc lão sư đủ 1000 đồng (Người nói ta làm tiên? Một buổi học không tốn chút sức lực cư nhiên thu người ta 50 đồng! Nghe ta giải thích đã, người giúp việc trong nhà Châu làm 2 tiếng đồng hồ cũng được trả bao nhiêu đó rồi, huống hồ ta còn phải phụ họa cho hắn đi chơi nữa! Hừ, mọi người đều nói biệt danh của ta là “Nhậm nhân khi”, có nghĩa là làm người nhân rồi để cho người ta khi dễ, đương nhiên cũng là bởi vì ta thật sự là một người yếu lòng >-<>

Về đến nhà, ta cư nhiên thấy lão đệ bảo bối, cục cưng yêu dấu của ta đang ở nhà! Bỏ nhào đến cắn một cái! Ha ha, đậu hũ trước mắt, không ăn thật lãng phí! Dù người ta có là đệ đệ ruột thịt cùng một mẹ sinh ra với ta đi chăng nữa

~Ta luôn cho rằng bản chất BT của ta có mối liên hệ mật thiết với đệ đệ thân yêu này! Bởi vì đệ đệ ta mới 17, nhưng trong phạm vi 100km, không ai dám phủ nhận hắn siêu cấp đẹp trai. Những từ dùng để hình dung Phan An hoặc Phan An tái thể như cao lớn, anh tuấn, thông minh, đỉnh đặc vân vân... cả những từ dùng để hình dung siêu sấm sét như chói lóa rạng ngời vân vân và vân vân.... nếu chuyển sang dùng để miêu tả hắn thì cực kỳ chính xác, y như rằng cổ nhân dựa theo hắn mà đề ra chuẩn mực về cái đẹp vậy! Chỉ cần hắn nhập học trường nào, bất luận là chức vụ gì trong trường, đội trưởng đội bóng rổ, đội trưởng đội bóng đá, hội trưởng hội học sinh này nọ, kẻ đương nhiệm đều phải nhường lại cho hắn. Lễ tình nhân năm nào cũng nhận được một đồng chocolate đủ cho ta ăn cả năm (đúng vậy, không sai, chocolate này toàn là ta ăn! Kha kha, các vị tiểu cô nương, đẹp mộng đi nhé ~) Cho dù không có bạn gái, hôm 14/2 hắn chỉ cần dạo quanh một vòng, tùy tiện ghé vào một nơi nào đó, cũng sẽ được các thiếu nữ xuân thì xa lạ cùng những quý bà quá lứa không quen biết nhiệt tình vây lấy mà tặng chocolate cao cấp, đã vậy còn khuyến mãi thêm vô số ánh mắt đầy tim hoa. Đương nhiên ánh mắt thì ta ném trả lại, chocolate thì ta ôm về nhà. Có người hình dung đôi mắt hắn giống như chiếc hộp quẹt luôn chực bắn ra lửa, một tia nhìn liền khiến cho tất cả những nữ nhân, chỉ cần có tử cung, đều sẽ nảy sinh ra phản ứng muốn mang thai con của hắn. (tức là chị nào trúng phải điện nhãn đều muốn lên giường cùng chàng =))))))

Cho nên có một người đẹp trai như vậy ở bên cạnh, rõ ràng là cận thủy lâu đài (ý của câu thành ngữ này là chỉ lâu đài gần bờ nước sẽ được ánh trăng chiếu sáng trước tiên, thường dùng để ví với việc ở gần thì được ưu tiên), nhưng chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn, thử hỏi ta làm sao không khó chịu. Huống hồ mỗi lần

cùng hần ra ngoài, gặp bất kỳ nam nhân nào ta đều thấy chướng mắt, hức hức, muốn ta không BT cũng khó. (Đầu óc đen tối của ta luôn có xu hướng hủy hoại những thứ mình thích mà không chiếm được, Dù sao trong tương lai bất luận là nữ nhân nào ăn hần cũng nhất định không đẹp như ta, chỉ bằng giao hần cho một người như ta, cho nên, đệ đệ thân mến đã bị ta lôi vào kiệt tác ta viết trên mạng) À phải rồi, hần tên Yên Tử, nếu vào một ngày đẹp trời có vị nào gặp hần, ngàn vạn lần đừng tố cáo với hần là hần đã bị lão tử của mình đem rao bán trên mạng nhé, kha kha!

“Tỷ, người mau trả ta 800 đồng kia a

bản game mới đã tung ra thị trường được 47 tiếng 56 phút rồi, người không trả tiền chẳng lẽ muốn đem cầm CD đam mỹ gì đó sao!” Yên Tử cư nhiên vô lương tâm, nói ra những lời như thế với lão tử của hần, hức hức, nhớ năm xưa khi hần PP còn muốn ta tắm giúp đấy

(mấy tuổi a? Hình như là hai ba tuổi thì phải ~~ hắc hắc) Không sai, đối tượng cho ta vay tiền chính là lão đệ ta, hần đương nhiên biết thứ ta cưng nhất chính là đam mỹ bảo bối của ta.

“Hừ! Tên tiểu P nào trước kia mỗi lần đi trượt băng đều e thẹn nắm tay ta, còn cư nhiên nín chặt không buông, giờ lại đòi tiền ta. Cầm lấy này... 800!” Ta có tiền liền lớn tiếng, móc ra 800 đồng, thế nhưng tim đang rỉ máu a... Tiền ơi, người ở trong hầu bao ta còn chưa ầm a~~ (khán giả: Hừ, lúc người mua đam mỹ sao không nghĩ như vậy!)

Yên Tử lập tức mừng như trẩy hội, nụ cười có thể bức chết bất kỳ sinh vật nào trong phòng dù là bò hay là bay, hoàn hảo ta là đồng nghiệp nữ BT siêu cường, cho nên ta vẫn đứng vững, chưa hôn mê. “Vay ta đi nhé, ta biết hôm nay lão tử người nhất định sẽ trả tiền mà, ta đi mua phần mềm đây!” Nói xong Yên Tử xỏ giày liền vọt ra ngoài!

Tên đệ đệ anh tuấn này của ta, đối với thứ nào cũng tràn đầy hiếu kỳ, tuy rằng rất đẹp trai, rất được hoan nghênh nhưng làm bất kỳ chuyện gì cũng vô cùng thuận buồm xuôi gió, gần đây hần cực kỳ hứng thú với game online, ta căn bản phải mất 5 tháng mới luyện đến level kia, hần lại có thể vượt mốc chỉ trong 49 tiếng đồng hồ! Nếu như lòng đồ kị khiến con người trở nên xấu xí đi, thì ta đã sớm biến thành yêu quái rồi...

Bất quá hoàn hảo, đến nay vẫn chưa phát hiện hần có thiện cảm với ả nữ nhân nào, khiến người ta vô cùng vui mừng a >0

Lão mẹ chưa về, lão ba không ở nhà, lão đệ lại ra ngoài mua phần mềm... Quá tốt, máy tính thuộc về một mình ta a

Bình thường vào giờ vàng Đoàn lão ba lên mạng theo dõi thị trường chứng khoán, đến giờ bạc thì Đoàn lão mẹ lên mạng chơi mật chược, rồi giờ đồng lại tới lão đệ luyện game để lên cấp, thế là chỉ còn khoảng chừng 2,3 giờ sáng để ta chậm rãi bò lên mạng xem đam mỹ, thật là bức mình, báo hại đồng hồ sinh học của ta cũng biến đổi theo, cứ tới 2,3 sáng giờ là y như yêu quái thức dậy, mò đến máy tính gõ gõ đánh đánh, hai mắt bắn ra hung quang.

Bất quá hình như ta quên mất một điều gì đó thì phải... là việc gì nhỉ? ... A a a a a a a, cơm tối của ta? Bọn họ sao có thể quên làm bữa tối cho nữ nhi khả ái của bọn họ chứ? Ra ngoài mua? Lười xuống lầu. Tự mình làm? Không bằng trực tiếp ăn sống luôn cho rồi... Thập phần đau khổ đi xuống nhà bếp, phát hiện trên bàn ăn cư nhiên còn một cặp chà quẩy, nguội ngất, cứng còng. Đại khái là Yên Tử phát lòng hảo tâm chừa lại cho ta. Không cần biết là răng của ta xé xác chúng, hay chúng đánh gãy răng ta, cuối cùng cũng là người chết ta sống ăn cho xong, ta thành thành thật thật rửa tay (xem đam mỹ cần phải vậy a!) liền trở về phòng.

Đang định mở máy tính, lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

MMD, ai đây! Giữa một đồng đồ loạn thất bát tao chồng chất trên giường, vất vả lắm mới có thể đào ra được cái di động chôn dưới gối ~ (xin mở ngoặc nói thêm: hai bên trái phải gối nằm của ta bày một đồng CD, manga, tạp chí, ít nhất có hơn 20 bản, còn có đầu đĩa, di động, thuốc nhỏ mắt các loại, trình độ hỗn loạn trên cơ bản không kém gì dân chạy nạn ở Baghdad ~~) liếc sơ, là số lạ, không tiếp! Lãng phí tiền điện thoại không phải sở thích của ta, thế là ta mở máy, đăng nhập, nhìn ba bài post, vẫn chưa ai comment! Ta oán hận nhận cuộc gọi: “Ai a!”

“Tôi muốn ta nói ta muốn học phụ đạo, để ra ngoài chút. Người tùy tiện bịa ra một nơi, đâu cũng được, miễn sao không phải nhà ta!” Bên kia truyền đến giọng nói của tên tiểu ác ma Châu.

“A a a a!” Ta còn chưa kịp bày tỏ sự kinh ngạc cùng bất mãn, tiểu tử kia đã nói tiếp: “Số điện thoại nhà ta là XXXXXX, người nói với ba ta cũng được, mẹ ta cũng được! Dù gì cũng phải khiến bọn họ tin, còn nữa, đừng quên hợp đồng giữa chúng ta, người đã nhận học phí của ta rồi đấy!” Nói xong, không đợi ta phát biểu lấy một lời liền cúp máy!

Kháo, khéo khéo khéo!! 00. 59 giây, tiểu tử này còn biết tiết kiệm tiền điện thoại hơn cả ta.

Hết cách rồi, cầm tiền của người phải thay người trừ họa. Ta chỉ còn nước cực kỳ không tình nguyện làm theo những gì hắn nói trong điện thoại. “Alô? Ai đấy a?” Tiếp máy là một phụ nữ rất có gia giáo, hẳn là lão mẹ của Châu.

“Chào dì, ta là lão sư phụ đạo ngoại ngữ của Châu, ngày mốt Châu có rảnh không a, ta đem mấy bộ đề thi thử, bản mới nhất, đặc biệt phù hợp với trình độ của hắn, tới đó hắn học xong đến chỗ ta làm bài một lát được không a!” Ta luôn có thể thoải mái bịa ra bất kỳ lời nói dối nào, còn tự thành hệ thống, hơn nữa thần tình khi nói cực kỳ nghiêm túc cực kỳ thật thà, hồn nhiên chân thành, tuyệt đối khiến khán giả già trẻ lớn bé xuýt xoa tán thưởng không ngớt.

“Ra là vậy a, để ta hỏi Tiểu Châu xem hắn có rảnh không?”

Giả dạng chờ đợi hai phút: “Tiểu Châu nói chắc là được, có điều hơi muộn một chút, buổi chiều hắn phải thực hành môn sinh học. Vất vả người rồi lão sư!”

“Không có gì a ~” Sau khi nói thêm vài ba câu đại loại như “Tiểu Châu hắn nắm vững căn bản, làm bài rất khá”, say sưa vượt mông trâu mông ngựa (nghĩa là tăng tốc í ^^), ta mới cúp máy, âm thầm bội phục. Đến muộn một chút? Hắc hắc, còn không phải là vì muốn về nhà muộn sao? Tiểu BL này thật không đơn giản.

Lên mạng đến không còn biết trời đất thực sự rất phủ phê a, đến khi ý thức được thời gian thì đã là 1 giờ đêm. Lão ba lão mẹ không về thường là do có việc, nhưng Yên Tử hắn đi mua phần mềm cũng đâu cần lâu thế?

Không hay rồi, Yên Tử nhà ta lớn lên đẹp trai như vậy, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Nhớ năm hắn học lớp 2 đã bị nữ sinh vây lấy, năm lớp 6 thì bị quý bà gạ gẫm, ngay cả khi lên lớp 10 cũng nếm mùi được nam sinh tỏ tình (đương nhiên đó là một tên gia hỏa xấu vô đối, đã vậy còn ở bẩn, ta sao có thể giao đệ đệ yêu dấu của ta cho hắn được, không có cửa đâu!) đều là lão tỷ ta mở đường máu cứu hắn. Đừng nói hôm nay hắn lại...

Đang lúc ta kinh hồn táng đảm, Yên Tử về tới.

“Yên Tử chết tiệt, người làm lão tỷ lo lắng chết được, sao người về trễ vậy a! Nói mau!!” Phạt Sơn Vô Ảnh Cước của ta thuận thể đáp tới.

“Hắc hắc, ta vừa lên mạng, ở trên đó gặp một nữ sinh rất thú vị!” Yên Tử về mặt xuân thì phơi phới, trong mắt tràn ngập tình và hoa.

“Gì

” Không hay rồi, đệ đệ khả ái của ta cũng có ngày động lòng xuân, còn là quen qua mạng? Kháo, trên mạng bất kể là hạnh hoa xuân mộng hay lang kiều di mộng ta đều thử qua rồi, không có gì là thật cả.

“Phải a, đặc biệt khả ái! Nàng nói nàng tên là Châu Liễu Liễu, mười tám tuổi, đang học cấp ba, tính ngạo mạn, phiến diện, thích Vương Phi, thích manga Nhật Bản, thường ở trên mạng viết văn chương, hình như còn rất nổi tiếng. Mất một mí, học giỏi, muốn thi đỗ khối B!”

Kháo khéo khéo!! Bình phương khéo! Ngạo mạn, phiến diện, thích Vương Phi, thích manga Nhật Bản, vậy mà cũng gọi là thú vị sao? Lão tử khi còn tè dầm đã thích rồi! Thường viết văn trên mạng, còn khá nổi tiếng? Ta cũng vậy, nhân vật đẳng cấp BT trong giới đam mỹ, có tính là nổi tiếng không! Mất một mí, học giỏi, muốn thi đỗ khối B, khối B thì hay lắm sao? Hồi học cấp ba ta từng đội số X lần từ năm này tới năm khác, nếu không phải trước kỳ thi đại học, tình cờ phát hiện một manga đam mỹ kinh điển, khiến ta

hưng phấn mò lên MSN tán chuyện say mê với bạn bè trên mạng bên Nhật Bản, để rồi ngày thi thứ hai đến trường thi ngủ gà ngủ gật suốt thời gian làm bài, khối B có là cái khỉ gì, khối A còn không thành vấn đề đây!

Nhưng Yên Tử vẫn cao hứng bừng bừng thao thao bất tuyệt nói về MM khả ái kia, hẳn còn kể bọn họ thậm chí đã hẹn ngày một gặp nhau ở quầy KFC đối diện với thùng rác thứ 12 của sân ga tàu hỏa...

Kháo! Hẳn không hiểu gặp nhau chính là khởi đầu của hủ bại, thần bí mới vĩnh viễn mới mẻ. Huống hồ ai biết được nàng kia bộ dạng yêu ma quỷ quái thế nào a!

“Được rồi, nick của nàng là gì?” Ta oán hận hỏi, dù sao cũng mặc kệ là tên gì, đêm nay ta nhất định dán tên nàng lên các trang BBS, khiến cho nàng vĩnh viễn không thấy được ánh mặt trời nữa, hahahahaha!!!

“Nick nàng là Ma Thiên!” Yên Tử vui vẻ trả lời ta.

“Gì?!!!!” Trời ạ, không thể nào?

“Àn, nàng bảo nick của nàng là Ma Thiên!” Yên Tử vẫn vẻ mặt ngớ ngẩn trả lời!

Lập phương kháo, nhất định là tên gia hỏa Châu kia!

5. Chương 5

Tên tiểu tử Châu này, tính cách gian ngoan thì thôi đi, cứ nhiên còn dám mê hoặc đệ đệ đẹp trai đáng yêu nhất của ta, TMD! Rõ ràng là muốn chết mà! Ta xoay người định gọi điện mắng hấn một phen, có điều nghĩ kỹ lại, ha hã, Châu tuy tính cách ngược đãi ác liệt, nhưng ngoại hình quả thật là đúng chuẩn của một tiểu thụ siêu cấp khả ái, siêu cấp xinh đẹp a....

Nghĩ đến đây, ta liền nhịn không được mà rùng rùng nước miếng. Huống hồ, nếu hấn và đệ đệ ta thật sự quen nhau, ta muốn khi dễ hấn không phải càng đơn giản, càng dễ dàng, càng thuận tiện hơn sao? Chưa hết, một khi “Đệ nhất bút” của giới đồng tính và đại nhân vật quyền cao chức trọng trong giới đam mỹ như ta trở thành thông gia với nhau mà nói... không chừng sẽ dẫn đến hiệu quả xúc tiến mối giao hảo giữa văn hóa đồng tính và văn hóa truyền bá đam mỹ a! Ta không khỏi đắm chìm trong ảo tưởng quá mức tốt đẹp này, phiêu a phiêu

(tác giả lại xen vào: thỉnh các vị nhớ kỹ đây là một bộ ác thảo văn, cho nên vô luận ta có ác thảo thế nào cũng chắc chắn không cần có bất kỳ mặc cảm tội lỗi gì, ka ka! @-@)

Khoan đã, quệt nước miếng, đầu óc tỉnh táo lại một chút, từ từ thoát khỏi cái bóng ảo tưởng! Vấn đề quan trọng nhất thế mà ta cứ nhiên không phát hiện ra, đệ đệ đẹp trai yêu dấu của ta chính là một tên gia hỏa phi BT phi BL đúng chuẩn a a a a a!!!

Hơn nữa tên tiểu tử Châu kia lại khai man mình là nữ hài tử mới câu dẫn được đệ đệ của ta, trong suốt thời gian hai đứa quen biết trên mạng, bất kể hấn giở ra loại thủ đoạn vô sỉ cỡ nào, hạ lưu cỡ nào, dâm tiện cỡ nào, xấu xa cỡ nào, vẫn là đã thành công chiếm được thiện cảm của Yên Tử vốn luôn khuyết thiếu hứng thú đối với nữ nhi. Dù sao hấn nhất định cũng không nói mình là nam sinh, huống hồ còn là một BL

~Còn nữa, tiểu tử kia làm thế nào mà một phát đã câu trúng hàng xịn như đệ đệ anh tuấn của ta? Ta lên mạng nhiều năm rồi, mang tiếng quen biết được mấy ngàn người, trong đó cũng có vài trăm tên là bạn thân, sao chưa từng hạnh ngộ qua quý ngài đẹp trai nào?? Chưa hết, Châu lớp 12, Yên Tử lớp 11, bọn họ nếu quen nhau không chỉ tuyệt đối xứng đôi, mà còn hợp thành thể loại ta mê nhất – niên hạ công a ~~‘ ha ha ~ không được không được, ta không nên nghĩ tới chuyện này

Bây giờ vấn đề quan trọng chính là có phải trước đó Châu đã biết Yên Tử a? Hoặc là Yên Tử biết Châu?

“Lão tử người từ lúc nào học một khóa biến đổi sắc mặt vậy, biểu tình hảo phong phú a! Nguyên bộ dạng ngốc ngốc a!” Gia hỏa Yên Tử này cứ nhiên còn cười nhạo ta, ta đang lao tâm lao lực lo cho chung thân đại sự của người a!

Được thôi, không hỏi hần nữa, dù gì bây giờ trong mắt hần cũng chỉ có mỗi em nữ sinh tên “Châu Liễu Liễu” (“Châu Liễu Liễu”, thật là lố bịch không chịu nổi a! Sao Châu có thể nghĩ ra cái tên này nhỉ!), “Đúng rồi, Yên Tử, khối 12 trường ngươi có tiểu gia hỏa nào tên Châu không?”

“Người mà ngươi nói có lẽ là Châu Châu được xét tuyển đại vào đại học phải không, gia hỏa đó lợi hại lắm, ta từng gặp qua nhưng không quen thân!” Yên Tử đối với câu hỏi thiếu muối của ta cảm thấy vô cùng kỳ quái, nhưng vẫn thành thành thật thật trả lời!

“Hần có gì đặc biệt không? Đẹp không?” Hần a, thật sự là hần a!

Yên Tử vẻ mặt nghi hoặc nhìn ta, cho rằng ta đang động dụng hay phát sốt gì đó, định thần soi kỹ ta trong ba giây, sau khi đã tin chắc ta sẽ không một khúc hai nháo ba thất cổ, mới từng câu từng chữ nghiêm túc trả lời: “Hần chơi bóng rổ rõ ràng là tệ không ai bằng, đã vậy còn thích trưng ra bộ mặt của đáng cứu thế, vào trận chỉ biết lằng xằng nhảy tới nhảy lui. Bất quá... chiều cao không tệ, lại rất đẹp!”

Thì ra là thế, bọn họ căn bản học chung trường a!

Như vậy thì mọi chuyện liền dễ hiểu rồi, Châu bị hấp dẫn bởi tên đệ đệ đẹp trai văn võ song toàn này của ta, dò la số QQ rồi tán gẫu với hần, sau đó câu được hần, thế là xong! Ta biết ngay mà! Đệ đệ anh tuấn tương cà nhà ta vẫn luôn được nhiều nam sinh ái mộ, chỉ là hần có hơi ngốc một chút, vừa vặn những nam sinh thích hần ta thấy không có tên nào hợp nhãn, mà một khi ta thấy chướng mắt, thì sao có thể để đệ đệ ta làm BF của bọn hần được!

He he, Châu ơi là Châu, người lại để ta nắm thóp thêm một chuyện nữa, sau này ta có thể dùng nó để đàm phán việc tăng phí dạy kèm a!

“Được rồi, hôm đó người đi gặp bạn quen trên mạng ngàn vạn lần đừng cứ ngượng ngùng đứng đờ ra a! Nói thế nào cũng phải thể hiện người trưởng thành dưới môi trường xã hội chủ nghĩa, thụ hưởng nền giáo dục tiên tiến hạnh kiểm tốt học lực giỏi, lại thêm được gia đình bồi dưỡng phát triển toàn diện, phẩm chất ưu tú, nghìn vạn lần phải hiểu lễ nghĩa, nói thế nào cũng phải dùng bữa với người ta xong liền về nhà, đừng khiến lão tử ta phải gọi điện cho người nói mấy thứ vớ vẩn như trong nhà bị trộm để triệu hồi người về! Còn nữa, bạn qua mạng mà, hần muốn mời thì cũng đừng ngại!” Hắc hắc, gặp mặt Châu đương nhiên nên bắt hần xuất tiền rồi ~~~ thậm chí nếu Yên Tử khao thì cũng là phí “phụ đạo” ta nhận từ nhà Châu mà ra! Vẫn là lòng dê lấy từ mình dê thôi (*)

Yên Tử đối với kiến nghị của ta cảm thấy vô cùng kỳ quái nhưng cũng không dám hỏi thêm nhiều, hần sợ thú tính BT trong ta một khi nổi lên lại bắt hần thoát y múa cột hay múa lửa này nọ, tới chừng đó không ai cứu hần a! Thế là cuống quýt chuẩn về phòng mình.

Kế tiếp sẽ quay sang đối phó tên Châu bên này

Trong lòng ta đang dâng trào khoái cảm biến thái, khi để người khác sao mà vui sướng thế không biết? Quả thực là cực kỳ vui sướng mà!

Di động ước chừng réo đến hai ba chục hồi, nhưng hần vẫn không tiếp! Láo thật

người không tiếp ta đây cũng không tắt, dù sao chưa bắt máy thì nhà mạng sẽ chưa tính cước. Tiếp tục nào...

“Gi đây, heo!” Châu tiếp điện thoại với giọng điệu không kiên nhẫn!

“Ta cho người biết a! Muốn ăn Yên Tử nhà ta, không có cửa đâu, người nghĩ mình là danh nhân trên mạng G thì giỏi lắm a! Muốn thắng giặc trước tiên phải bắt tướng, xem người làm sao lấy lòng tỷ tỷ hần là ta đây!” Nói xong liền cúp máy, tốt lắm, chỉ 00. 23 giây, không tốn bao nhiêu cước.

“BBBBBBBBBB...”

Ta cười ngất, quả nhiên không ngoài dự liệu, điện thoại lập tức réo lên thúc giục, ta rất kiên trì lấy ra một cái tách, cho trà vào, rót nước sôi, bình tĩnh ngồi ngồi, rồi chậm rãi thưởng thức một ngụm, mới không nhanh không chậm tiếp điện thoại. Ha ha, muốn đấu với ta sao!

“Người là tỷ tỷ của Yên Tử????!!!!”

Phương thức biểu đạt sự kinh ngạc của loài người chính là lớn tiếng kêu gào, mà Châu cư nhiên phát huy phương thức này nhuần nhuyễn đến cực độ, thiếu chút nữa khiến thính lực ta hy sinh khi đang làm nhiệm vụ.

“Người ồn ào cái gì a! ‘Đệ nhất bút’ người hét chết ta rồi, tuy ta chỉ là một đồng nghiệp nữ không có tiếng tăm gì, nhưng cũng là một tỷ tỷ tốt, có trách nhiệm, có lòng thương, hừ, người hư tính hư nết như thế, cư nhiên còn muốn theo đuổi Yên Tử nhà ta!” Ta khiêu khích a khiêu khích hần, ta luôn thích khiêu khích những kẻ dễ nổi nóng.

Tiếp đó ta nghe từ trong loa điện thoại truyền đến từng đợt hơi thở hổn hển gấp gáp vì tức tối, phỏng chừng tiểu tử này nếu hệ tim có vấn đề sẽ lập tức lìa đời, hôm nay xảy ra nhiều chuyện như thế hần trái tim bé nhỏ của hần khó mà chịu đựng nổi a ~ ha! Ta nhìn tấm lịch treo tường, quả nhiên hôm nay là thứ sáu ngày 13, mọi việc đều xui xẻo. Bất quá đối với một đồng nghiệp nữ BT như ta mà nói lại là ngày hoàng đạo may mắn a

ka ka!

Sau đó chỉ có trầm mặc và trầm mặc... Hơ hơ, Châu cũng rối loạn không ít a ~~ cư nhiên phung phí tiền điện thoại chỉ để suy ngẫm sự tình. Không cần gấp gáp, hần nhất định là đang vắt óc tìm cách lấy lòng ta, cứ để hần từ từ suy nghĩ vậy

~~“Một bộ PRIN chuẩn SD đồng nghiệp bản gốc!” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói sống không bằng chết của Châu.

Có điều ta nghe lại hiểu... a a a a a

PRIN chuẩn SD đồng nghiệp bản gốc giá hơn 80 đôla a... Đây chính là thứ duy nhất ta thiếu trong bộ sưu tập vô số tinh phẩm của mình. Năm 14 tuổi đi Nhật Bản mua nhiều đam mỹ tới nỗi thiếu chút nữa ngay cả vé máy bay về nước cũng không kham nổi, ta mới ôm hận mà rời xứ Phù Tang. Lúc ra đi nhìn lại bộ đồng nghiệp SD kia, nước mắt quả thật ngập lụt cả khoang máy bay, vốn tưởng rằng suốt đời này không còn cơ hội gặp lại nó, không ngờ tên gia hỏa Châu này cư nhiên có, còn dùng nó mê hoặc ta

~~Yên Tử a Yên Tử, không phải lão tỷ không muốn giúp người, nhưng lão tỷ cũng có thứ để say mê, để mộng tưởng a, hôm nay nó lại xuất hiện trước mắt ta, ta không thể không động lòng, không thể không ra tay a

hơn nữa, ta cùng lắm không cản trở hần, còn quen hay không là chuyện của các người, mọi người đều có quyền theo đuổi tình yêu mà, đúng không a?!

“Yên Tử hần lại không có khuynh hướng BL a ~~” ta cẩn thận nhắc nhở hần, đến lúc đó nếu hần phải đối mặt với sự thật phũ phàng ta cũng không chịu trách nhiệm.

“Ta đây đương nhiên biết, ngay cả chiều cao, cân nặng, số đo ba vòng, màu sắc ưa thích, món ăn vặt khoái khẩu, môn thể thao sở trường và những thú vui của hần ta đều nắm trong tay, không cần người lo!” Châu cư nhiên bình tĩnh đáp lại vấn đề của ta.

Hần a ~~ ta còn không biết rõ như vậy ~~ mặc xác người!

“Khi nào giao bộ đồng nghiệp kia?” Ta nghiêm túc hỏi.

“Lần sau đến dạy ta đưa cho người!”

“Được, còn một vấn đề ta muốn biết!” Ta lại nghiêm túc hỏi.

“Người nói đi!” Châu có vẻ rất đàng hoàng đứng đắn.

“Người vẫn còn là xử nam phải không? Chưa hết, người làm thụ phải không? ...” Ta cũng đành hoảng đứng đần mà hỏi hần.

“KAO! %#@&*D\$%^&@...” Châu bắt đầu phát hỏa.

Hơ hơ, mặc kệ hần, dù sao bộ sách kia cũng sắp vào tay ta rồi!

(*) Dương mao xuất tại dương thân thượng: lông dê lấy từ mình dê – hàm ý thứ gì cũng có một giá phải trả

6. Chương 6

Nửa đêm thẳng cẳng nằm trên giường, trong đầu ta cứ hiện ra cảnh tượng bọn họ gặp mặt, hết kiểu này đến kiểu khác, nào là hoặc duy mỹ hoặc nhiệt tình hoặc bạo lực, nào là người chết ta sống, hoặc người không chết ta sống, hoặc người chết ta cũng không sống, hoặc người không chết ta cũng không sống, bằng không cũng phải là thiên lôi câu động địa hỏa, hoặc là cả đời không qua lại với nhau, đương nhiên còn có loại tình huống ái muội bất minh giữa hai người, bất quá ta không tin lắm vào khả năng giữa bọn hần sẽ xảy ra cục diện như vậy. (xin nói thêm: ta cùng đám gay friends của ta thường hay tưởng tượng ra vô số tình huống thể này ~ ha ha ~ ta đã đủ BT chưa)

Nói gì thì nói, Yên Tử hần vẫn là 100% trưởng thành dưới nền giáo dục ưu tú và xuất sắc của môi trường xã hội chủ nghĩa, so với tiểu tử Châu kia tuy bộ dáng như một đóa hoa trên mặt nước nhưng thực ra từng lỗ chân lông đều thấm đầy độc chất mà nói, là một trời một vực a! Tỷ tỷ ta lại đẩy hần vào biển lửa, thật sự là quá thất đức

bất quá, quên đi, nếu Diêm Vương đã bảo người canh ba phải chết, tỷ tỷ ta sao dám lưu người đến canh năm! (khán giả: người rõ ràng đang xảo biện cho bản thân mà, *xúm lại đá*)

Ngày hôm sau tâm tình Yên Tử rõ ràng vui vẻ lạ thường, hiển nhiên đối với MM trên mạng quyền luyện khó quên, biểu hiện trực tiếp nhất chính là một loạt những hành động hồ đồ ngớ ngẩn lúc ăn điểm tâm. Tuy ta ngủ tới trưa mới dậy ~ (ta từng nói qua ở trong trường ta là Thần Long nhất tộc a!) nhưng vẫn cực kỳ cao hứng hưởng thụ bữa cơm đầy mỹ vị này, đương nhiên trước khi ăn ta đã cầu nguyện, Thượng Đế hãy tha thứ cho một BT như ta, hãy khoan hồng cho Yên Tử bất hạnh...

Cả ngày ta không nhận được cú điện thoại nào từ Châu, đại khái tiểu tử kia sợ ta sẽ đưa ra thêm yêu cầu BT gì nữa mới không dám dò hỏi. Thực ra ta phi thường nguyên ý nói cho hần biết Yên Tử có thói quen ngủ chảy nước miếng, thích vừa ngồi toilet vừa xem tiểu thuyết trinh thám (đương nhiên ta luôn trộn một ít sách đam mỹ ở bên trong), thường xuyên lén xài ké dầu xả làm dày tóc made-in-Japan của ta, ăn táo không nhả vỏ, đương nhiên điểm này không có gì kỳ quái, kỳ quái ở chỗ hần ngay cả hột cũng không nhả ~ nhưng, hiển nhiên với lá gan nhỏ bé của Châu, sao dám đến dò hỏi, cho nên ta cũng chỉ đành bật mí với khán giả ~

Buổi chiều về nhà, ta hảo tâm giúp Yên Tử chuẩn bị y phục để ngày mai đi gặp MM. Đương nhiên Yên Tử nhà ta đẹp trai siêu hạng a, nhưng gặp bạn quen qua mạng, đặc biệt trong tình huống ta còn biết rõ đối phương là Châu, ta sao có thể không vì hần một phen bày mưu tính kế, vẽ rắn thêm chân, vẽ vờ thêm chuyện? Kha kha...

Quần thụng màu hồng, áo ba lỗ màu vàng, nón lưỡi trai màu xanh, cùng đôi boot kiểu quân đội tuyệt đối nam tính, không những trông đẹp trai mà còn có thể chân chính kết hợp với roi da, lại thêm quần lót CK, thắt lưng dây xích LEE, một chút nước hoa D&G,

ha ha ha ~ sao mà phong cách, sao mà anh tuấn thể không biết! Ta tỉ mỉ quan sát, quyết định đổi roi da thành mỏ lết, có lẽ sẽ khiến Yên Tử nhà ta càng ra dáng một nam nhân táo tạo...

Đương nhiên Yên Tử sẽ không mặc (những ai đầu óc bình thường cũng sẽ không mặc, thậm chí lúc lên nhận giải trong cuộc thi COSPLAY toàn quốc năm đó ta bắt quá cầm một cái chùy chứ không phải mỗ lết), Yên Tử bước ra ngoài trong một cái T – shirt màu đen, quần jean xanh biển, mang một đôi giày hiệu Nike... Đẹp trai quá a, đệ đệ ta mà, mặc gì không đẹp! Đương nhiên muốn xem tình cảnh bọn hần sau khi gặp mặt, ta phải mang kính viễn vọng bội số lớn bám gót hần!

Quầy KFC đối diện với thùng rác thứ 12 của sân ga tàu hỏa... cái nơi quái quỷ gì thế này ~?

Yên Tử suốt dọc đường chạy điên cuồng, ta theo sát phía sau, hần hiển nhiên đối với cuộc hẹn này hưng phấn bùng bùng, ta đối với màn gặp mặt mãn nhãn giữa hai đại tuấn mỹ, lại thêm trí tưởng tượng không ngừng triển khai đủ loại tình huống, cũng hưng phấn không kém. Thế là một người đi phía trước dặc ý dạo dặt, một kẻ theo phía sau lén lén lút lút.

Đến nơi hẹn, thật sự có một nữ sinh đang đợi? Nữ sinh!! Nữ sinh!!! Yên Tử dùng nụ cười điên đảo chứng sinh của hần chào đón người ta....

Không thể nào a~~ sao lại là nữ sinh ~?? Rõ ràng nên là Châu mới đúng, chẳng lẽ Châu Liễu Liễu là một người khác? Châu lâm trận chạy trốn? SD đồng nghiệp bản gốc của ta làm sao đây a ~ Huhuhuhuuuu

Nữ sinh kia trông rất đẹp ~ Quần dài màu xanh biển, mái tóc dài đen nhánh, dáng người dong dỏng cao, làn da mịn màng, dù không thể nói là bẻ nguyệt tu hoa, nhưng cũng gần như trảm ngư lạc nhạn, KAO! Đầu ra tiểu yêu tinh này vậy? Mặc kệ, đã là nữ, ta còn ngốc B xem cái rắm gì a ~ xông lên, phá đám thôi!

Mới đi chưa được năm bước đã bị nữ sinh kia phát hiện, sau đó ném về phía ta một ánh nhìn còn lợi hại hơn cả thuốc sát trùng tiêu diệt diệt muỗi. Ánh mắt kia ác liệt như muốn thiêu đốt người khác, tản mát một loại khí tức khủng bố và nguy hiểm... Ta định thần nhìn lại, n... nờ... nữ... nữ sinh kia..... cư nhiên là Châu hóa trang thành!!

Trên thế giới đại khái không có từ ngữ nào có thể diễn tả tâm trạng ta lúc đó... Đại khái giống như đường ống nước nhỏ hẹp của một căn nhà lâu bị nhét vào một tên lửa đạn đạo 1000 tấn, bùm một phát, nổ banh xác.

Tiểu tử kia cư nhiên còn mặc trang phục của nữ nhân a “biến thái biến thái biến thái

~~ BTBTBT

~ (Mộc Mộc: ta, nhân vật chính của bộ này mới là BT, hần là BL

~ phản đối a!!) Tuy là nói tên kia bộ dáng thật sự rất đẹp (ân, không cam tâm ~) trên mặt đánh một lớp phấn trắng như công chúa Bạch Tuyết, trên môi thoa chút son bóng xinh xắn, thân hình vốn mảnh mai bó trong quần dài càng tăng thêm vẻ duyên dáng yếu điệu, không cần mascara đôi mắt cũng đã to tròn long lanh phát ra điện lượng mười vạn vôn câu dẫn Yên Tử nhà ta... Thế nhưng hần quá khoa trương rồi, vì Yên Tử nhà ta mà cư nhiên biến tướng đến mức này a?

Ta không biết nên khóc hay nên cười nữa, đành theo bọn họ đi tới một góc trong quầy KFC, hức hức..., không có chân gà nướng và hamburger ta thích nhất ~ bọn họ mỗi người gọi một combo, mặt đối mặt, yên lặng, nhưng đều âm thầm tranh nhau phóng điện. Đây đúng là thiên lôi câu động địa hỏa a, nhiệt độ trong quầy KFC tăng thêm vài độ, những cặp tình nhân trước đó còn tình nồng ý đậm, đạo mạo trang nghiêm, vừa nhìn thấy Yên Tử nhà ta cùng Châu phiên bản nữ, liền ào ào quăng người yêu qua một bên, phe nữ điên cuồng phóng điện về phía Yên Tử, phe nam mãnh liệt nhìn Châu chảy nước miếng... Đây là thế đạo gì a

!

Sau đó hai người họ bắt đầu trò chuyện, cụ thể nói cái gì, ta không nghe rõ, chỉ tại Yên Tử không chịu mặc cái quần lót CK kia, thiết bị nghe lén tự nhiên không thể phát huy tác dụng vĩ đại của nó. Bất quá, nhìn biểu tình cũng đủ biết Yên Tử ngốc nghếch nhà ta thật sự là cao hứng bùng bùng, mà Châu cũng làm ra vẻ cao hứng bùng bùng, coi kìa coi kìa~~ ngay cả Lan Hoa Chỉ (động tác yếu điệu ngón cái hợp với ngón giữa, 3 ngón kia giữ thẳng, tí nữa xem hình minh họa bên dưới sẽ rõ, bạn nào rõ rồi thì khỏi xem ^^) cũng làm ra luôn, hảo buồn nôn a! (dù thừa, ai đang hẹn hò lại bị người theo dõi mà có thể vui vẻ a??)

Ta buồn chán uống Coca... Thật vô vị a, nếu được xem hai đại tuần mỹ gặp mặt thì hẳn hẳn biết bao, nhưng một người trong đó cư nhiên giả làm nữ nhân, thế thì có khác gì những cặp trai gái ngoài đường ngàn bài một điệu cũ kỹ a~~! Không mới mẻ, không sáng ý, lãng phí thời gian cùng tinh lực của ta, ai

Chỉ một ly Coca mà ta uống suốt ba giờ hai mươi tám phút đồng hồ, mấy tên phục vụ của KFC vô số lần chạy tới làm bộ lau bàn, được thôi, ta chính là không đi, người nếu muốn đuổi ta, năm nay KFC đừng hòng chiếm một phần nhỏ nhoi trong thị trường Trung Hoa ~~ ha ha (ta thực tà đạo a~~)

Mãi cho tới lúc ta uống cạn giọt Coca cuối cùng, nhai luôn viên nước đá cuối cùng, ta mới phát hiện bởi vì vừa rồi quá sức chuyên tâm uống Coca mà cư nhiên không phát hiện bọn Yên Tử đã rời khỏi nơi này!

Chết thật!!! Sao lại như vậy a, người ta thường nói phần đặc sắc nhất luôn nằm ở đoạn cuối cùng, rủi bọn họ trực tiếp XXXX hay YYYYY hoặc HHHH thì sao đây? Thế bao nhiêu mong đợi của ta mấy ngày nay đều đi tong cả ư ~~ ta dùng tốc độ nhanh nhất điên cuồng chạy khỏi KFC, lúc ra tới cửa còn rõ ràng cảm nhận được toàn thể nhân viên KFC đều thở phào nhẹ nhõm....

Thế nhưng, khi ta chạy ra bên ngoài, hai người bọn họ đã hoàn toàn biến mất trong biển người...

Xong... Yên Tử nhà ta a — a — a — ta ngồi một mình giữa đường giữa mặt nhìn trời khóc rống.

7. Chương 7

Khóc không giải quyết được vấn đề, hơn nữa ta còn là nữ BT đỉnh đỉnh đại danh trong giới đam mỹ, sao có thể vì một chuyện nhỏ như thế mà thoái chí? Ta lập tức chạy đến một góc yên tĩnh bên đường gọi điện cho Yên Tử, mặc kệ! Yên Tử, người không được xảy ra chuyện gì a...

Hai phút sau mới có người tiếp máy.

“Yên Tử, cháy nhà rồi, người về mau...” ta cuống quýt nói, ngữ khí rất chân thật, có điều lời nói dối này hình như hơi bị quá đà...

“A! —————”

Yên Tử hiển nhiên không kịp phản ứng, đại khái còn chưa nhớ ra ngày hôm qua lúc trả nợ ta đã dặn hẩn, ngàn vạn lần đừng để ta phải gọi cho hẩn nói mấy thứ vớ vẩn như nhà bị trộm viếng, đương nhiên cháy nhà cũng được xếp vào hàng ngũ những chuyện vớ vẩn, thậm chí chỉ có hơn chứ không kém.

Liền sau đó, trong điện thoại truyền đến giọng nói của tiểu ác ma: “Xin chào, người là tỷ tỷ của Yên Tử phải không? Chẳng hay người tìm hẩn có chuyện gì?”

“Người người người... .. người là Châu... ..” Ta suýt hét toáng ngay tại chỗ, đưa ai đó đến bệnh viện XX cấp cứu cũng không có thể hò hét được thế này a.

“Phải a, ta là Châu Liễu Liễu! Có vấn đề gì sao?” Choáng a choáng, hẩn cư nhiên đồng dạng nói ra một cái tên lố bịch như vậy?

“À không —— không có gì..., phiền người nói lại với Yên Tử khi nào hẩn về nhà nhớ mua cho ta gói mì ăn liền, Khang Sư Phụ (một nhãn hiệu mì, giống như Omachi hay Gấu đỏ bên mình ấy mà ^___^) vị thịt đà điểu (có loại vị này sao???)...” Mồ hôi bắt đầu tuôn như mưa, đồng nghiệp SD bản gốc của ta...

“Nga, một lát ta sẽ nói lại với hẩn, còn chuyện gì nữa không?” Châu rất khách khí hỏi, nhưng ta có thể tưởng tượng hẩn hiện tại nhất định đang nghiêng răng nghiêng lợi, ta mà nói thêm chữ nào nữa sẽ phải cời quần đánh rầm mắt —— dư thừa, chưa kể, đồng nghiệp SD bản gốc của ta cũng nhất định vuốt khỏi tầm tay.

“Không, hết rồi, các người hảo hảo tình tứ với nhau đi a ~~ ha ha

a a” cúp máy... Hừ! Tục ngữ có câu “cật nhân chủy nhuyển, nã nhân thủ đoản” (1), quả nhiên thật chính xác a ~

Ta chỉ đành ngoan ngoãn về nhà ngồi chờ, thật ra ta đã hoàn toàn lo chuyện thừa thừa, Yên Tử nhà ta bảnh trai lại cao to như vậy, tiểu tử Châu ác độc nhưng nhỏ nhắn thế kia có thể làm gì được hử a? Cho nên ta về nhà lên QQ, hơ hơ, trên đó đều là bạn bè đồng chí của ta, thế là mọi người từ lão bà đến tỷ tỷ BT này nọ đều nhiệt liệt chào hỏi nhau, GGDDJJMM thân mến, lâu ngày không gặp, vẫn chưa chết a... vân vân và vân vân, ta nhanh chóng đem chuyện của Yên Tử quảng lên chín tầng mây xanh. (Người mắng ta sao mà vô lương tâm, nói cho biết nhá, hôm qua có người mới khen ta là tiểu gia hỏa tận tâm nhất khả ái nhất a ~ hơ hơ)

Mãi cho đến 10 giờ tối, Yên Tử nhà ta mới chịu về, điện lượng phát ra từ vẻ mặt si ngốc tựa như nắng mai rạng ngời cảnh xuân phơi phới kia của hử cang vô cùng đáng ngại, ai

~, không biết suốt dọc đường đã giết chết bao nhiêu thiếu nữ đáng thương nữa... Không đợi ta mở miệng, Yên Tử nhin không được lớn tiếng huênh hoang về hạnh phúc của hử: “Lão tỷ a lão tỷ, hôm nay thực sự đã được diện kiến một mỹ nữ a a a a a a!!!”

Trời ạ, một kẻ BT kiêm BL như tiểu tử Châu kia lại khiến Yên Tử nói năng lọng cọng, đúng là vô sỉ mà! “Thiết, đẹp đi!” Ta bày ra vẻ mặt khinh bỉ, “Nàng có sở hữu vẻ xinh đẹp khả ái mỹ lệ thanh nhã cao quý động nhân cùng BT như tỷ tỷ ngươi không?”

“Ấn, ngoại trừ BT, đại khái những điểm khác nàng đều vượt xa ngươi!” Yên Tử không hề nghĩ ngợi, thành thật trả lời. Không cam tâm a không cam tâm, đệ đệ tương cã sống chung với ta suốt mười bảy năm qua cư nhiên bị người ta câu dẫn mất rồi ~ tuy nhiên, ản, hử thực sự nói rất đúng!

“À phải, các ngươi đi đâu chơi a? Còn nữa, ngươi có bị người ta... ách, có làm gì người ta không?” Suýt quên mất đây mới là trọng điểm, hơ hơ!

“Tỷ, ngươi đoán mò cái gì a!” Yên Tử đỏ mặt, hử khả ái nha... nhìn muốn cắn một cái... Không ổn không ổn, Yên Tử một khi nói dối sẽ đỏ mặt, đây là phát hiện vĩ đại của ta khi hử ba tuổi, sau đó trở thành bí mật mà những đại tẩu thích ngồi lê đôi mách đầu làng cuối xóm, và cả các đại thẩm thích thời sự trong nhà trẻ, không ai không biết đến.

Thế là, ta ôm cổ hử, bấm vào huyệt Nhân Trung, cắn cánh tay hử — còn không chịu nói thì hôm nay là ngày tận số của ngươi!

“Tỷ ngươi đừng suy đoán bậy bạ, chúng ta chỉ đến công viên tản bộ sáu sáu ba mươi sáu vòng, hỏi nhau bảy bảy bốn mươi chín vấn đề, nói được tám tám sáu mươi bốn câu... Ta ngay cả tay nàng còn chưa nắm... Ấn, nàng cũng chỉ cầm lấy tay ta xem chỉ tay, mà hình như là tay phải...”

Xem chỉ tay? Còn là tay phải?? Kháo kháo kháo! Rõ ràng là ăn đậu hũ Yên Tử nhà ta mà! Yên Tử còn cư nhiên ngu ngơ cho rằng mình đang hẹn hò với một nữ sinh! Châu, đừng tưởng cho ngươi vài phân màu sắc ngươi liền mở phường nhuộm, cho ngươi chút ánh dương ngươi liền muốn tỏa sáng (ý nói em Châu không biết tự lượng sức ~)! Hừ!

Thế là ngày hôm sau ta đích thân đến trường của Châu, ta muốn trực tiếp đối chất với hử ~! Để xem trong hồ lô hử rốt cuộc là bán được gì? (Châu: Uy, ta không có bán được a! Ta là tác gia đỉnh đỉnh đại danh của giới đồng tính, ản, còn gọi là “tổ gia” (này là em Châu chơi chữ, ‘tác gia’ với ‘tổ gia’ trong tiếng bông phát âm tương tự nhau), ngươi không hiểu “tổ gia” nghĩa là gì phải không haha, chịu thua đi~~)

Lớp học của trường cấp ba quả là nghiêm túc, học sinh của trường cấp ba quả là đàn độn, cả một mỹ nữ như ta đi ngang qua, cũng không có đứa nào liếc mắt nhìn một cái, thật thất bại, huhuhuhuhuuuu..... Kia rồi, đây 135, Châu đang ngồi ở một góc có tầm nhìn tốt, chăm chú nghe giảng bài. Hừ, ta biết ngươi là học sinh ngoan, điểm ấy thì hay lắm sao, giỏi lắm sao! Khoan đã, phóng lớn lên, phải rồi, lớn hơn chút nữa, trên đầu tiểu tử kia chính là cuốn ‘Gian chi khiết’!!!

Kháo kháo kháo

bằng kinh nghiệm nhiều năm cùng trực giác đồng nghiệp nữ của ta, cuốn ‘Gian chi khiết’ kia, hình như chính là bản gốc của Nhật Bản a!

Ta cất lực kiềm nén xung động muốn lao về phía đó, chuyện nhỏ mà nhẩn không xong thì làm sao có được đam mê (2)! Đây là kinh nghiệm nhiều năm của ta! Nhưng mà, sao hấn có nhiều ấn phẩm đam mê thế a, Châu a, thật không ngờ người không chỉ là một tên BL lợi hại, mà còn là một đồng nghiệp nam lợi hại nga. Ta dẹp luôn mục đích ban đầu khi tới nơi này, chỉ chờ đến giờ tan học để gạ gẫm Châu đoạt lấy cuốn sách kia.

Vất vả lắm mới đợi được đến giờ tan học, trong khi những người khác đều lục tục ra về, Châu vẫn giả vờ đang đọc sách, đương nhiên thực sự là đang tập trung tinh thần xem đam mê, ngay cả tới giờ về cũng không hay biết gì, quả thật có chút giống ta hồi đó a! Điểm này thì ta bội phục người... Ha ha!

Thế là ta ngang nhiên xông vào, được rồi, ta tới đây là để cảnh cáo tên tiểu tử này không được XXXX với Yên Tử! Ai ngờ Châu càng lợi hại hơn, moi từ trong cặp ra một cuốn ‘Gian chi khiết’ bản gốc khác, không đợi ta mở miệng đã nói, “Đây là phí dạy kèm của người!”

... .. -_-... |||

Thượng Đế xin hãy tha thứ cho đồng nghiệp nữ cấp bậc cốt khô! Ta mỉm cười giữa hai hàng lệ, hai tay như bị chuột rút, run rẩy đón lấy cuốn sách... Một giọng nói vang lên trong đầu: Yên Tử, đời này lão tử không thể che chở cho người được nữa... Một giọng nói khác xen vào: Trời a! Thượng Đế a! Thánh Mẫu a! Phật Tổ a! Cư nhiên phù hộ ta lấy được ‘Gian chi khiết’ bản gốc!!! Đời này thật không uống phí, đời này chết cũng nhắm mắt a!

Ta sung sướng nghẹn ngào lật ra trang đầu tiên, bên trong cư nhiên có dính một bức ảnh??? Ta xoay ngược xoay xuôi, cư nhiên là ảnh chụp Yên Tử nhà ta!!!!!!

Không đúng, Yên Tử căn bản không hề nhìn vào ống kính, đây là một tấm hình chụp lén???

“Uy, cái gì đây?” Ta chỉ vào bức ảnh, nghi hoặc hỏi Châu.

Ai ngờ tiểu tử Châu lúc nào cũng cao ngạo kia cư nhiên sắc mặt biến thành màu gan heo, sau đó cuống cuồng giật lại: “Cuốn này của ta, bản khác mới là của người, ta đưa nhầm ~!”

Đưa nhầm? Cuốn có hình Yên Tử nhà ta mới là của hấn?? Rốt cuộc hấn có âm mưu gì với Yên Tử a??

(1) Nã nhân thủ đoạn có nghĩa là lấy thứ gì đó của người khác thì cũng rút tay lại với người ta. Cật nhân chủy nhuyển có nghĩa là ăn đồ của người khác thì nói chuyện với người ta cũng mềm mỏng hơn

(2) Câu gốc là ‘Tiểu bất nhẩn, tắc loạn đại mưu’ bị bạn hủ nữ trong này biến tướng thành ‘Tiểu bất nhẩn, tắc vô đam mê’ =))))))))))

Rate this:

8. Chương 8

Có vấn đề, có vấn đề! Nếu tên tiểu tử Châu này chỉ là đơn thuần BL hoặc đơn thuần BT thì đỡ khổ rồi, dù sao cũng không đến phiên ta bận tâm...

Thế nhưng, tiểu tử này còn cư nhiên lồng ảnh của Yên Tử vào trong sách, thật sự là quá BTBTBT a! (Mộc Mộc: vai chính BT của bộ này chỉ có thể là ta *lần thứ hai điên cuồng khóc rống*....)

Ta nghi hoặc nhú mày, Châu khó chịu trừng mắt, mày qua mắt lại, chăm chăm nhìn nhau, biểu tình cả hai đều vô cùng trừu tượng, có chút kiêu hiệp, cũng có chút hiện đại, nói chung là cực kỳ quái đản.

Trầm mặc như một loại virus gây bệnh lạ âm thầm lan truyền khắp xung quanh, nhưng trong lòng cả hai đều đang cất lực theo đuổi những ý tưởng có lực sát thương trí mạng kinh người

~Quả nhiên, nhờ ta liên tục nhíu mày, màn đầu võ mắt dài ba mươi phút bốn mươi bảy giây cuối cùng cũng chấm dứt, Châu đành buông vũ khí đầu hàng: “Ta thành thật nói cho người biết cũng được.... Đừng nhíu mày làm ta buồn nôn nữa có được không, đại nường Pentium III à (ý bảo bạn Mộc Mộc lắm chuyện =))), người như vậy sẽ mau già lắm đấy!” Ta sùi bọt mép, thiếu chút nữa phun đầy cả nửa phòng học.

“Ta thích Yên Tử!” Dừng một chút, “Ta đã biết hần từ lâu, đã thích hần từ lâu rồi! Được chưa!” Thăng thần nói xong, Châu xách cặp định ra về!

“A ———— này thì... nhưng mà... nhưng mà... Yên Tử nhà ta hần không hề cong a! Người định mỗi lần hẹn nhau đều giả trang hay là muốn tự thú sau khi bị tra tấn?” (tức là bảo đợi đến lúc bị ăn mới chịu thú nhận mình là nam ~) Đến lúc nào rồi mà ta còn băn khoăn vấn đề này...

Tiểu ác ma Châu ban cho ta một nụ cười thật ngọt ngào (nụ cười này tuyệt đối ăn đứt Mona Lisa dưới ngòi bút của Da Vinci, bởi vì sau đó ta nổi sởi đủ 5 ngày, thủy đậu đủ 6 ngày, da gà da vịt như bị sét đánh rớt đầy đất, nghe nói ngày hôm sau nhóm bạn trực lớp đến sớm để quét dọn, trong đó có người quét một đến thiếu chút nữa học máu chết

)

“Không cần lo lắng, ta tự có cách của ta! Chỉ cần người không cản trở là được!” Nói xong, Châu liền tiêu sái xoay người bỏ đi.

Hừ! Hành vi giả gái BT như vậy còn muốn câu dẫn Yên Tử nhà ta! Ta mới không tin đấy... còn nữa... Đúng rồi... Ta vội vàng vọt theo, bản gốc ‘Gian Chi Khiết’ cũng không kịp cầm, liền băng qua dãy dãy bàn ghế, đá tung cánh cửa đang nửa khép nửa mở, năm bước thành ba bước phóng xuống lầu, cuối cùng cũng đuổi kịp Châu ở cổng trường.

Châu thấy ta thở hổn hển, mồ hôi nhễ nhại, mắt lộ hung quang, cho rằng ta muốn uy hiếp hần, cảnh cáo hần, khiêu khích hần hoặc là giả trò lưu manh với hần, thế là y như nữ tử (nữ tử?) thủ thế phòng thân, quyết định phá phủ trầm chu (*) rõ ràng muốn liều mạng người chết ta sống.

“Thực ra... ta rất muốn ở sau lưng gọi người, lại sợ người mất mặt, nên cứ đuổi theo, nói người biết một tiếng... học học... Một quá a

” Ta đã nhiều năm không vận động... học học, thật là khổ cực mà!

Châu vẻ mặt nghi hoặc, hần là 80% đang nghĩ, ta cư nhiên không giả trò lưu manh, vậy thì có chuyện gì a?

“Là vậy, người chưa kéo khóa quần kia, ban này ta chỉ lo nhìn sắc mặt người, quên nhắc người một tiếng...” Ta vừa thở vừa nói, lại vừa trắng trợn nhìn vào nơi đó. “Còn nữa, ta thường không có ý kiến với phong cách ăn mặc của người khác, nhưng ta nghĩ, nam sinh như người, đã từng tuổi này còn mặc quần lót in hoa văn gấu con, hình như có chút không hợp a...”

... .. -_-... ||||

Châu cuối cùng cũng bắt đầu vừa học máu vừa kéo khóa quần... Trong nháy mắt liền đỏ như quả đào chín, cực kỳ khả ái, then thùng vô cùng.

Ha ha ha, ta nhìn hần mất mặt, học máu đến tận giây sau cùng, mới hí ha hí hửng chạy trở về phòng học, ta đương nhiên không quên ‘Gian Chi Khiết’ bản gốc của ta, hơ hơ!

Cứ như vậy, vài ngày sau, ta tùy thời đợi lệnh, vừa nhận điện thoại của Châu, ta liền tới nhà hần nói muốn dạy kèm ngoại ngữ. Mẹ Châu đối với những lời nói dối đã thành hệ thống của ta hoàn toàn không có bất cứ nghi ngờ gì. Thế là tần suất hẹn hò giữa Châu và Yên Tử liên tục tăng lên, đương nhiên ta cũng liên tục nhận được 15 cái OVA đam mỹ (OVA: Original Video Animation, có nghĩa là video anime bản gốc), 6 bộ manga vẽ tay bản Nhật hoặc bản Hồng Kông, 3 cái đĩa đang hot số lượng có hạn, cùng với vô số những món quà lưu niệm ăn theo đam mỹ, đương nhiên còn được “Ma Thiên” nhượng quyền... Thế là ta bất luận ở trong hiện thực hay trên mạng cấp bậc BT lẫn đam mỹ đều một đường thẳng tiến, từ đồng nghiệp nữ cấp bậc cốt khô thành cấp bậc cốt khô không còn chỗ để phát triển... (cho các người mô hô tuân như thác Lư Sơn luôn ~~ kha kha)

Mà Yên Tử nhà ta đương nhiên ngây thơ hoạt bát, mỗi lần đi chơi đều một trăm phần trăm nghiêm túc tỉ mỉ cẩn thận ôn nhu. Thấy bọn họ dường như ngày càng thân mật hơn, ta mấy ngàn lần muốn ám chỉ hoặc ra dấu cho hắn, “Châu Liễu Liễu” mà hắn thích thực ra chính là tên gia hỏa Châu kia, hơn nữa người ta còn là BL. Thế nhưng mỗi lần lời đến miệng liền nghẹn lại, cuối cùng đành nuốt trở xuống. Miễn là người ta không khi dễ hắn, chiếm chút tiện nghi của hắn thì có là gì, ai

ta đã nhận nhiều đồ của người ta như vậy.... sao có thể nói ra được, hức hức, ta thật là một tỷ tỷ vô lương tâm!

Những tháng ngày loạn thất bát tao cứ thế trôi qua, chớp mắt đã đến kỳ thi Đại học rồi.

Thi Đại học a thi Đại học! Năm đó ta cực kỳ khổ sở, bây giờ thấy người ta khổ sở, ta lại hả hê đến toàn thân run lên, vì kỳ thi đại học cuối cùng cũng tới rồi. Càng huống hồ là, thi xong, Châu vô luận thế nào cũng không thể không đi, với thành tích xuất sắc của hắn, cho dù không được tuyển thẳng vào Đại học thì cũng nhất định thi đỗ khối B hoặc khối A, chưa kể ta tuy mang tiếng kèm ngoại ngữ cho hắn nhưng một buổi cũng chẳng dạy, thành tích của hắn vẫn cứ không ngừng thăng hoa —— liên tục tiến bộ, mẹ Châu rất vui, còn muốn đáp tạ ta ~ ha ha!

Hắn, >-< không=“” đúng=“” ý=“” ta=“” là=“” sau=“” khi=“” thi=“” đại=“” học=“” vô=“” luận=“” thế=“” nào=“” châu=“” cũng=“” không=“” thể=“” đây=“” đưa=“” cùng=“” yên=“” tử=“” nhà=“” ta!=“” khoảng=“” cách=“” là=“” yếu=“” tố=“” hàng=“” đầu=“” phá=“” hoại=“” tình=“” cảm=“” mà!=“” kha=“” kha!=“” (ai=“” nói=“” càng=“” xa=“” càng=“” nhớ?=“” ai=“” nói=“” tiểu=“” biệt=“” thẳng=“” tân=“” hôn?=“” lời=“” ra=“” ngoài=“” chém=“”>

Ta vẫn cảm thấy kỳ quái, Yên Tử dường như có điểm thích Châu phiên bản nữ, vậy tại sao không hỏi hắn học trường nào? Còn nữa, trước đó Yên Tử đã biết hắn lớp 12, như thế nào lại không nghi ngờ hắn làm sao rảnh rỗi cứ hẹn nhau đi chơi suốt như vậy? Bất quá, những kẻ đang yêu quả nhiên IQ liền tuột đến thảm hại, đến cả toàn trường, toàn phố, toàn thành đều biết Yên Tử có một cô bạn gái xinh đẹp, mỗi ngày có mấy trăm nữ sinh ngồi dưới lầu nhà ta âm ỉ tru lên, Yên Tử vẫn hồn nhiên không thấy có gì là không thích hợp. (Sẵn tiện nói luôn: Lúc đầu khi đám nữ sinh khóc lóc nằm vạ, còn có bảo an khu phố cùng mấy cụ bà tốt bụng để ý trông nom, không nghiêm trọng thì trấn an xoa dịu, nghiêm trọng thì đưa đến bệnh viện XX, cuối cùng số lượng người tới khóc quá nhiều, vượt quá phạm vi có thể khống chế, liền không ai đến quản nữa, dù sao giờ khóc nhỏ đại khái tầm 7.00 giờ ăn sáng, khóc to đại khái tầm 12.00 giờ ăn trưa, ma kêu quỷ gào đại khái tầm 12.00 đêm, hàng xóm nghe riết cũng quen với bảng thời khóa biểu này, không ai thêm đếm xia nữa, vừa nghe thấy tiếng khóc liền có chú vị lão mẹ ồm ồm: “Tiểu Mao (hoặc Tiểu Hoa hoặc Tiểu Bảo các loại) tới giờ cơm rồi, mau về ăn đi...”)

Nhưng chuyện khiến người kinh ngạc đã xảy ra, Châu cư nhiên rút lui khỏi danh sách tuyển thẳng kia, hắn nói muốn tự mình đi thi... Cha mẹ, thầy cô, bạn bè... cả vạn người đều không thể nào hiểu nổi, Châu vẫn quyết định tự mình tham gia kỳ thi.

Trong lòng ta càng ẩn chứa cả vạn dấu chấm than, cả vạn điều không rõ, cả vạn dự cảm không hay... (dự cảm của ta luôn thập phần linh nghiệm, tuy mua vé số hay mấy phiếu rút thăm các loại chưa bao giờ trúng thưởng, nhưng giác quan thứ sáu thì tương đối lợi hại a. Tỷ như đi thi lật bùa thể nào cũng bị bắt, đang đi mà tự nhiên bong gân sẽ bị té, ăn phẩm đam mỹ bị người ta mượn rồi thì không trả, lần nào cũng đúng, bách đoán bách trúng....)

Quả nhiên, ngày thi Đại học, Châu căn bản không hề tham gia!!!!

Hắn ra đồn chưa chết người thì chưa chịu ngừng tay, tuyên bố một câu: Hắn muốn học lại một năm!

Trời a

ta học 700 cc máu, hắn cư nhiên hi sinh nhiều như thế chỉ để được học cùng khối với Yên Tử nhà ta.

Kháo, cho ta uống thuốc độc luôn đi!

(*) Phá phũ trầm chu: Đó là trận đầu tiên cũng là trận nổi tiếng của Hạng Vũ, tháng 11 năm 207 TCN, Vũ thống lĩnh hai vạn đệ tử binh vượt sông Hoàng Hà, sau khi đến bờ sông đã cho đập hết nổi

nêu, dấn hết chiến thuyền (phá phủ trầm chu) để đưa quân mình vào cảnh tuyệt lộ, khiến binh lính sĩ khí nâng cao chiến đấu đến cùng. Nên Hạng Vũ chỉ hai vạn quân đã đại phá ba mươi vạn đại quân Chương Hàm ở Cự Lộc. Phá Phủ trầm chu cũng trở thành 1 điển tích. Ý chỉ tràn đầy quyết tâm làm việc lớn

9. Chương 9

Ta vẫn luôn cho rằng một đồng nghiệp nữ BT cấp bậc cốt khô phát triển đến mức không còn chỗ để phát triển như ta bắt luận là lối tư duy hay cách sống, cho dù có khác người thế nào, thì cũng là chuyện hoàn toàn bình thường! Bởi vì nhiều năm trước, danh hiệu đồng nghiệp nữ BT có được là nhờ ta bất chấp thiên lý luân thường, tích cực đột phá tư tưởng truyền thống, phớt lờ cả rào cản đạo đức. (hắn, đừng tưởng ta nói thế để chứng minh ta là BI, tuy ta rất hy vọng được như vậy ~~ nhưng ta vẫn tương đối hảo nam sắc a, hắc hắc!)

Thế mà đối với tiểu tử Châu sở hữu ngoại hình khiến người khác chỉ lo nhìn tới nổi đi đường cũng vô cớ bị té, ngay cả ánh mắt cũng nóng bỏng cuồng nhiệt, ta lại vạn phần không hiểu nổi! Hắn thích Yên Tử nhà ta đến vậy sao? Mà Yên Tử nhà ta hoàn toàn không biết hắn là nam sinh, càng đừng nói là BL, đối với hành động ngang bướng cổ chấp kia của hắn, ta thật chả biết nên khen hắn không ngại trả giá, hay là nhạo hắn ngoan cố cứng đầu đây?

Ta không còn gì để nói, chỉ có thể đứng ngoài cuộc chờ xem kịch tính mà thôi. (hắn, có cần phải nghiêm túc vậy không... Đây là một bộ ác cảo a ác cảo a)

! Khán giả bắt đầu ném dưa hấu chuối đập khóm thú khế hư các loại vào tác giả S (tác giả lần đầu tiên xuất hiện nga ^^) ta cứ đón đón đón, ha ha, đỡ tốn tiền mua trái cây a...)

Yên Tử đã lên lớp 12, quả nhiên cuối cùng cũng học chung với Châu. Ở trường, chuyện hai đại mỹ nam xuất hiện trong cùng một lớp hiển nhiên là vô cùng hiếm có, coi như là một niềm an ủi lớn lao cho những ngày tháng gian khổ của năm cuối cấp a! (lại nói thêm: cũng mang đến cho giới đồng nghiệp nữ biết bao lạc thú a! Năm ta học lớp 12 thì những khoảnh khắc sung sướng nhất không gì ngoài xem đam mỹ và ngắm những mỹ nam ở bên nhau! Sau đó lại nổi lên những ý nghĩ về X, nói chính xác hơn, là cưỡng X

) đặc biệt là 3/4 số nữ sinh toàn cấp đều đồng loạt thỉnh cầu được vào học lớp này, có thể thấy mị lực của hai người họ to lớn đến chừng nào.

Hai mỹ nam chạm trán nhau thường xảy ra hai loại tình huống: Thứ nhất, đều cảm thấy đối phương thật chướng mắt! Thứ hai, ngứa tầm ngứa, mà tầm mà! Cứ ngỡ Yên Tử đối với nam sinh như Châu nhất định sẽ tỏ thái độ lạnh nhạt, dù sao ta vẫn nhớ Yên Tử đã từng nói với ta ấn tượng của hắn về Châu thế này: “Hắn chơi bóng rổ rõ ràng là tệ không ai bằng, đã vậy còn thích trưng ra bộ mặt của đấng cứu thế, vào trận chỉ biết lăng xăng nhảy tới nhảy lui... (thỉnh xem lại chương 5)”

Ai ngờ bọn họ vừa gặp đã y như bạn thân quen biết lâu ngày, lại còn như hai huynh đệ lúc nào cũng chơi chung với nhau.

Châu chẳng phải xấu tính lắm sao? Ấn tượng của Yên Tử về hắn chẳng phải cũng không tốt lắm sao? Tại sao tại sao tại sao?? Ta thực sự có cả vạn đầu hồi... Không lẽ nào ta bị úng nước? Hay lú lẩn? Hay bị nhũn? Tại sao một chuyện vượt quá sức tưởng tượng như thế lại xảy ra a?

Vậy là, từ thứ hai đến thứ bảy Yên Tử sẽ sắm vai hảo huynh đệ nháo với Châu, cuối tuần thì ở bên Châu phiên bản nữ, tức mỹ nữ “Châu Liễu Liễu”. Nói trắng ra là hai người cả tuần đều quấn quýt lấy nhau! Thật khiến người ta bạo phát mà!

Ta chỉ còn biết mấp mé hỏi Yên Tử: “Yên Tử a, gần đây người thân với bạn Châu cùng lớp lắm phải không?” Thật ra câu mà ta muốn hỏi là: “Người có phát hiện gì khả nghi không? Hoặc là, giữa hai người có tiền triển gì chưa?”

“A! Nghe nói hần vẫn còn theo học phụ đạo ngoại ngữ dưới trường lão tử ngươi đúng không?” Yên Tử dường như nhớ tới một điều gì đó, hỏi ngược lại.

“A! Phải.. nga!” Ta suýt quên mất chuyện này... (bởi vì sau khi học xong lớp 12, Châu liền rất khách khí bảo ta không cần phải dạy nữa, đương nhiên học phí vẫn đều đều tới tay ta. Khửu khửu...)

“Ta còn nghe nói hần cứ nhiên nhờ lão tử phụ đạo ngoại ngữ mới có thể có thành tích xuất sắc đến bất khả tư nghị như thế, sau đó ta phát hiện thật ra hần là một gia hỏa bình dị dễ gần, cho nên mới chơi thân với hần! Có chuyện gì sao...” Yên Tử rất nghiêm túc trả lời ta! Kháo! Đây là thiên lý gì a, ta dạy kèm cực khổ muốn chết a! Không cam tâm...

“Không! Ha hã... Không có gì! Người ta học giỏi, thì ta cũng thơm lây ấy mà ~‘ ha ha, hắc hắc... Uy, còn nữa, ngươi với Châu Liễu Liễu tiến triển tới đâu rồi?” Ta vẫn ngoan cố hỏi.

“Cực kỳ hòa hợp a! Thế nào, có vấn đề gì sao?”

KAO! Xem ra Yên Tử vẫn chưa phát hiện bọn họ là cùng một người a! *móc họng* Kháo, Yên Tử ngươi không nên bên nào cũng ăn, không kỵ nam nữ như thế a! Hức hức———— ta còn chưa lợi hại đến vậy!

Kế tiếp... Kế tiếp... Kế tiếp là gì a! Ta mặc kệ bọn hần luôn, gần đây đùa giỡn cùng vài mỹ nam đồng tính khiến ta tinh lực phân tán, cũng lười quản bọn họ ân ái ái ra sao, ai 1 ai 0 cũng mặc, dù sao ta vẫn tin ‘xa đảo sơn tiền tất hữu lộ’, ‘thuyền đào kiều đầu tự nhiên trực’ (cả hai câu đều có nghĩa là ‘every thing will be ok’ ~). Hơn nữa ta và vài đồng nghiệp nữ cấp bậc cốt khô khác vừa triển khai một “Hội thảo nghiên cứu làm thế nào để hạn chế nạn BE”, quyết định tổng hợp ý kiến của một vạn người, sau đó trực tiếp tìm đến Đại nhân XXX, yêu cầu người ta phải đáp ứng này nọ! Chưa hết đâu, bộ manga mới nhất vừa trình làng, ta đã quyết định kiếm một số tiền lớn để mua một bản chỉ chuyên về đam mỹ. (Ta quả thực cực cung tận tụy, chết không từ nan vì sự nghiệp đam mỹ a!) Còn nữa, gần đây ta quen được một mỹ nam đồng tính chuyên ngành hòa âm phối khí, mỗi lần nấu cháo điện thoại với hần, là hao một khoản cước phí kékéchù, báo hại ta nửa tháng liền chỉ biết húp canh củ cải muối ~.

Nhưng chính vào lúc này, ta lại phát hiện Yên Tử có quan hệ XX với Châu! (thỉnh khán giả tự đoán XX, có thể là ái muội, có thể là mật thiết, có thể là lộn xộn, có thể là không có gì, có thể là bất ngờ, cũng có thể là tất cả những gì vừa nghĩ!)

Đó là vào một buổi tối, ta vừa tung hoành cùng các đồng chí trên mạng rồi sign out, lúc xuống bếp uống nước (đương nhiên cũng sẵn tiện đi WC luôn thể ~), liền phát hiện Yên Tử nhà ta đang nghiêng đầu, ánh mắt ngây dại nhìn ra cửa sổ. Thần tình như gặp phải quỷ, bộ dáng như bị ma nhập.

Không thể nào! Lão tử ta thậm chí đã từng chiếm đoạt ba tháng tiền tiêu vặt của hần, lên dùng thẻ tín dụng của hần, nghịch hư di động của hần, còn đem những công việc nội trợ như quét nhà, giặt đồ, nấu cơm, đi chợ, lau tường, đánh giày vân vân dồn hết cho hần, cũng không nghe hần than phiền lấy một câu, cũng chưa từng thấy bộ dáng như bị ma nhập của hần hôm nay! Đêm hôm khuya khoác thế này, đừng nói là hần thực sự muốn nhảy lầu tự sát này nọ a?

Tỷ đệ thân, tỷ đệ thân, tạp đoạn cốt đầu liền trứ cân. (coi như là phiên bản hán ngữ của câu ‘anh em như thể tay chân’ =))))))

Ta nhin không được trốn vào một góc lặng lẽ quan sát hần, Yên Tử nhà ta sẽ không làm chuyện đại đột chứ?

Đại khái ta ngồi xồm hơn bốn mươi phút, hai chân hoàn toàn tê dại, nhưng Yên Tử vẫn không hề nhúc nhích đứng sừng sững bên cửa sổ nhìn ra ngoài, thần tình tuyệt đối y như một con ma nữ điển hình. (sẵn tiện nói luôn: có biết tại sao trình ngoại ngữ của ta rách nát thế không? Vào một đêm trước ngày thi học kỳ cấp X, giữa khuya ta coi phim kinh dị XX, tới đoạn ma nữ xuất hiện ta kiên cường xem từ đầu chí cuối, không hề chớp mắt... Thế là cả đêm không ngủ, thi hỏng, còn khiến tâm hồn bé bỏng của ta mang theo một nỗi ám ảnh không thể phai nhòa... Khán giả: Thiết, đáng đời ngươi! Còn trách ai!)

Cuối cùng, nơi cửa sổ cũng đã có động tĩnh, một bóng người mờ ảo đứng dưới lầu vẫy tay... a a a a a a!! Lẽ nào... có quỷ thật sao... ..

Chỉ thấy Yên Tử cấp tốc phóng xuống lầu, đoàn tụ cùng cái bóng kia.

Ta sợ a ~ ta lo a, ta không muốn đi a!

Nhưng chút thiên lương còn sót lại nơi huyết quản đã thức tỉnh cốt nhục tình thân đáng quý trong ta. Ta run rẩy mặc áo khoác, kiễng chân, lén lút theo đuôi Yên Tử, âm thầm tụng niệm, Thượng Đế Phật Tổ Thánh Mẫu Quan Âm chân nhân, gì cũng được, tuy ta không tin vào đạo giáo nào, nhưng xin các vị hãy phát chút thiện tâm phù hộ ta nga

~~Đến gần rồi, thấy rõ rồi, cũng nhận ra luôn rồi, thì ra là tiểu tử Châu!!!! (chú ý, là phiên bản nam, cũng chính là phiên bản bình thường)

Kháo! Người TMD đến làm gì a! Nửa đêm canh ba giả thần giả quỷ làm gì a! Ta đang muốn gằm lên thị uy, lại nhìn thấy một màn vượt quá sức tưởng tượng của con người!

Tin ta đi, đây tuy không phải là lần đầu tiên ta thấy người khác KISS, nhưng chứng kiến Yên Tử và Châu KISS nhau, lại khiến ta thất kinh, mà màn kinh ngạc này tuyệt đối không thua kém cảnh tượng heo mọc cánh biến thành thiên sứ bay về trời...

Hơn nữa hai người họ hợp thành một góc 137 độ so với mặt đất (theo ta thấy là đúng chuẩn), sức nóng tỏa ra bốn phía, đốt cháy cả không khí xung quanh, cũng tuyệt đối không giống như đang làm bộ hay đùa giỡn, đôi môi họ cứ quyến luyến nhau... hôn đến xuất thần nhập hóa, rượt đuổi gay cấn, chấn động tâm can, một nụ cực kỳ đẹp mắt, nếu post lên mạng, nhất định có thể giúp blog của ta phát dương quang đại, một ngày hơn 10000 lượt truy cập.... >-< không=" đúng=" không=" đúng!!!=" giờ=" không=" phải=" là=" lúc=" nghĩ=" về=" chuyện=" đó...=">

Tập trung, tập trung, tập trung!!!!

Châu và Yên Tử sao lại thông đồng với nhau

~~???? Hơn nữa còn là BL a a a a a a!!!!

10. Chương 10

Ta bắt đầu không tin vào mắt mình, vận hết khí lực toàn thân mà dụi mắt, hình ảnh trước mặt không hề thay đổi. Ta lại nghi ngờ não bộ của mình, vận hết khí lực toàn thân mà vô đầu, hình ảnh vẫn không thay đổi! Cuối cùng để chứng minh bản thân không phải lên mạng đến không còn phân biệt được thực hư, liền tự thưởng cho mình một cái tát! Hình ảnh không thay đổi vẫn là không thay đổi...

Hai đại mỹ nam trước mắt, vẫn là người nhìn ta ta nhìn người, nồng tình mật ý dính lấy nhau, đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, hoàn toàn quên hết mọi thứ xung quanh.... Ta đang bản khoản tiếp theo nên xông lên hỏi rõ ngọn nguồn, hay là chờ một chút, xem xem có cảnh H hay không... (tác giả S: khán giả đương nhiên luôn hứng thú với cảnh H của các mỹ nam, ta cũng chưa bao giờ từ bỏ ý định trực tiếp miêu tả cảnh XXXX trong bộ này sao cho thật lâm li sinh động... có điều... bây giờ đang là thời kỳ đáng ngại của văn hóa đen, vì sự an nguy của bọn Yên Tử, chúng ta không nên để họ mạo hiểm như vậy... Khán giả: *Đá đá đá*, người rõ ràng là không viết, còn viện cớ này nọ! Kháo! Các tỷ muội, đánh ả đi!... @-@, S bị loạn cơn đánh chết... Kết cục của bộ này xem ra không có tiền đồ...)

Ta vẫn quyết định xông tới... (bắt đầu sử dụng định lý diễn viên chính không chết, tác giả S ta sống lại! Ha ha ~), một cước phi đến trước mặt bọn hắn. “Các các các các các... các người... đang làm gì vậy...” Ta tuy nói lắp, nhưng không phải vì kinh ngạc, mà là vì mỹ cảnh này thật khiến ta đắm đuối...

Hai người họ nhìn ta, không có vẻ gì là ngạc nhiên, vẫn duy trì tư thế thân mật ái muội như cũ.

“Người bị ngu a?” Châu cực kỳ trầm tĩnh nói: “Hôn môi mà người cũng không biết sao?” Nói xong thuận thế kéo Yên Tử dựa sát vào người... Nga, MY GOD! Ta xịt máu mũi!

“Lão tử, tuy rằng ta biết ngươi không cố ý, nhưng quấy rầy người khác yêu đương sẽ bị sét đánh a! Hiểu không?” Yên Tử cũng vô cùng lãnh tĩnh nói! Nói xong, ôm Châu vào lòng! Nga, MY DEAR! Ta chảy nước dãi!

Mất thấy hai người thân mật quấn lấy nhau, ta dù rất muốn xem nữa ~~ thế nhưng bây giờ quan trọng nhất là tại sao bọn hần lại yêu nhau! Tại sao Yên Tử lại có thể nói hai tiếng ‘yêu đương’ với Châu phiên bản nam! Mà ta cứ nhiên hoàn toàn không phát hiện...

Không cam tâm không cam tâm không cam tâm!!! Độ đẹp trai của ta cứ thế bị người ta câu đi mất rồi a huhuhuhuuuuu....

Thấy biểu tình của ta rõ ràng là không đạt được mục đích nhất định không bỏ qua, bọn hần hiển nhiên cũng mất đi ngọn lửa nhiệt tình để tiếp tục thân mật (ta quả là đáng chết

, tuy rằng nếu bọn hần tiếp tục thân mật sẽ khiến bao vị nam nữ đạo mạo chết vì buồn nôn, ảnh hưởng đến bầu không khí cả thành phố, nhưng mà... Ta vẫn thấy mình đáng chết, xin lỗi quý khán giả đã dày công theo dõi nhiều kỳ, hức hức

), thế là hai người tách ra, kể cho ta nghe đầu đuôi mọi chuyện!

“Rất đơn giản, chính là để lừa ngươi! Khiến ngươi phải mang mặc cảm tội lỗi!” Yên Tử nghiêm túc trả lời ta!!

A a a a a a a!!!! “Tại sao... tại sao lại muốn ta mang mặc cảm tội lỗi a?” Ta có phạm tội gì đâu a!

“Tỷ tỷ, đừng nói ngươi quên hết đi a! Lúc ngươi ba tuổi xem manga đã cướp sạch kho truyện tranh của ta! Mười tuổi tham gia COSPLAY giết giải, thế là năm nào cũng ép ta đi COS làm nữ nhân, để người khác trêu chọc chụp ảnh! Mười hai tuổi ý tưởng sáng lập ra hội đam mỹ vốn là do ta nghĩ ra, nhưng ngươi không chỉ đạo ý tưởng của ta, còn chiếm cả trang web mà ta vất vả lắm mới tạo được làm của riêng! Mười bốn tuổi tiên đi Nhật Bản vốn là dành cho ta đi du học, mua về một đồng ấn phẩm đam mỹ cũng chính là từ tiên tiêu vật của ta mà ra! Mười lăm tuổi bộ Siêu nhân khí nhiều hồi mà ngươi viết vốn là thơ ca ta sáng tác cho tập san trong trường, ngươi thêm mắm dặm muối sửa thành tiểu thuyết BL lừa gạt nước mắt của thiên hạ! Sau đó mười tám tuổi, ngươi mỗi lần nghỉ học liền day ta vác mặt đi xin phép, không có tiền liền lén xài thẻ tín dụng của ta, gọi điện thoại thì lấy di động của ta, việc nhà lẫn việc nặng nhọc đều dồn đẩy hết cho ta!!! Tiểu sử vinh quang của ngươi là viết trên máu và nước mắt của ta!!! Ngươi cứ như vậy sớm muộn cũng sẽ mưu sát thân đệ đệ a, có biết không! Đại gì không trả thù một phen!” Yên Tử xoắn nguyên một tràng, quả nhiên, nhất định đã có chuẩn bị hần hoi, nếu không sao có thể nói đến trôi chảy như thế! Trước đây khi ta nghiêm túc hỏi hần vấn đề này, hần liền ề a nói đông nói tây hồ ngôn loạn ngữ tùy tiện đánh lạc hướng ta!

Ai

Người ta thường nói, đằng sau thành công của nam nhân đều có bóng dáng của một nữ nhân! Đằng sau một đồng nghiệp nữ BT vĩ đại như ta cũng phải có một nam tử hán chữ a! Hơn nữa, gì mà mưu sát thân đệ đệ! Cùng lắm cũng chỉ có thể gọi là ngược đãi thú nuôi thôi.

“Còn nữa ——” Châu tiếp lời: “Sau khi ta thừa nhận thân phận mình, cũng đã nói cho hần biết rồi, ngươi còn làm bộ đến dạy kèm thực chất là muốn xoi mói ta, cho nên bọn ta dứt khoát dọa ngươi một phen, còn việc giả nam giả nữ là để đánh lừa dư luận. Dù sao, học trường nào cũng là học, muộn một năm nhưng có thể học cùng một lớp với Yên Tử, lại có thể thi vào chung một trường đại học, còn có thể khiến ngươi tức giận, cũng được nhiều lợi lạc lắm a!”

Ngươi nhìn đi, không ác độc thì không phải là Châu mà, ta đã sớm biết!

Thì ra là chỉ là một màn kịch a!! Thì ra là thế a

!

Yên Tử cho rằng ta vì bạn trai (gái) của hần mà lo lắng thì có thể khơi lên mặc cảm tội lỗi trong ta a! Đúng là quá mức quá mức quá mức đề cao ta rồi...

Bởi vì đam mê không có giới hạn, xu thế thế giới đại đồng cũng dần dần được đẩy mạnh, bọn họ có yêu nhau hay X nhau thì cũng là chuyện càng ngày càng bình thường, liệu ta sẽ mang mặc cảm tội lỗi ~? Kha kha! Tưởng ta là con nít ba tuổi sao! Ta đương nhiên là muốn cầu còn không được, càng nhiều càng tốt.

Cùng lắm chỉ là một phen lo nghĩ thôi, cứ ngỡ Yên Tử hẳn bình thường! Hừ... thời đại này, BT mới là bình thường, bình thường chính là BT a!

Được rồi được rồi... Quấy rối mộng đẹp của lão tử, ngày mai sẽ có một hội nghị mà ta phải làm báo cáo nữa, chủ đề là bàn về “Những trường hợp có thể xảy ra sau khi BT chạm trán BL”, người xem, đây còn không phải là nguồn tư liệu có sẵn sao? Ha! (Khán giả: Hân ~ dám hỏi này là báo cáo cho thể loại hội nghị gì a??)

Được rồi, ta đã rõ đầu đuôi sự tình! (ta đúng là thần kinh thép a, phản ứng quả thật khiến bọn Yên Tử thất vọng cực điểm... Kha kha! Ta là BT mà, ta sợ ai!)

Ngay lúc ta từng bước một đi về nhà (thực ra ta muốn cho họ chút không gian XXXX, với lại ta định lên lấy V8 chụp lên vài tấm...) Ngay lúc ta tưởng mình không chút kinh ngạc không chút dả kích hoàn toàn không để họ đạt được mục đích trả thù....

Châu lại giáng cho ta một đòn trí mạng nhất kể từ đầu chương truyện tới nay! Khiến ta sau khi vào nhà liền nằm bẹp trên giường gập ác mộng liên tục, không ngừng sốt cao, hồ ngôn loạn ngữ, thống khổ vạn phần (xin chú ý, không phải vì bị nhiễm các loại văn hóa đồi trụy!), hẳn phun ra một câu thể này:

“Đúng rồi, quên nói cho người biết... Yên Tử là thụ, ta là công! Đừng viết lộn...”

Sao hẳn lại biết ta muốn viết về chuyện tình của bọn hân nhỉ, hân! Khoan đã... Hân nói cái gì... .. Hân nói Yên Tử là số 0!!!!!!

Sao có thể như vậy a a a a!! Trời a! Ta chết ngất a! Yên Tử... Yên Tử... người...

Ta đã không còn khí lực để nói nữa, nhìn sang Yên Tử... hẳn cư nhiên không đỏ mặt (như vậy chứng minh lời Châu nói đúng là sự thật).

Khóe miệng ta cuối cùng thoáng hiện một vết máu, toàn thân chấn động, hai mắt đục ngầu, sau đó nhìn trời điên cuồng học 500 cc máu tươi, đổ vật xuống đất.

Yên Tử cùng Châu không hề động chút lòng trắc ẩn, căn bản không định đỡ ta dậy, chỉ lệ nóng doanh tròng im lặng nhìn nhau, cuối cùng Yên Tử mở miệng trước: “Châu, ta sống mười tám năm rồi, ngày hôm nay cuối cùng cũng đã chơi được lão tử...”

Sau đó Châu nói một câu càng kích động hơn: “Phải a! Người rút cuộc cũng có thể khắc phục được chứng đỏ mặt khi nói dối rồi... Vậy thì cứ theo ước định, chúng ta chơi trò hổ công đi, lần này là người ở dưới nga...”

Ta học máu lần hai, cười chết tại chỗ!

OK! Chuyện đến đây là hết rồi! Sau đó? Người hỏi sau đó! Ha ha

Sau đó Yên Tử và Châu đương nhiên cùng nhau thi đổ khối B, cùng nhau chung sống nồng tình mật ý! Còn ta à! Đương nhiên vẫn giữ vững ngôi vị nữ BT số một trong giới đam mê, ta thậm chí còn thành lập một quân đoàn ác cảo BT, vì sự nghiệp đam mê cống hiến suốt đời! Đương nhiên thỉnh thoảng lại chụp lên rình trộm Yên Tử và Châu, ta thậm chí còn hành sự trắng trợn lộ liễu, người hỏi máu mũi ta có đủ hay không?

Kha kha, máu mũi thì có thể thiếu, nhưng ta tin nước mũi thì dư dả a.... — HOÀN —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-bt-gap-go-bl>